

ANDĚL SMRTI

RICHARD SKLÁŘ

ANDĚL SMRTI

RICHARD SKLÁŘ

Motto:

*„Smrtelně vážné situace skutečně nastávají
až v posledních okamžicích života“*

KAPITOLA 1

Už zase spěchám. Od té doby, co jsem se vrátila z patnáctidenního výletu na Srí Lanku, mi za zadkem opět hoří koudel. Mé pětapadesátileté tělo se chvíli vzpouzelo, ale po dvou dnech v realitě si vzpomínám už jen matně, že vůbec nějaká dovolená byla. Dovolená? Spíše zdravotní dovolená. Už jsem ji potřebovala jako prase drbání. Každopádně kouzlo malátného plynutí času v poklidném zahraničí se rozplynulo okamžikem prvních kroků na české půdě. Akorát jsem si zapnula telefon a pípla první zpráva. Říďa. Jeho lakonické: „Babino, vítej nazpět v Mordoru“ mě násilím vtáhlo do syrové skutečnosti naší země zaslíbené, ráj to na pohled. Říďa je zkrátka vlastenec a kamarád, jak má být.

Všichni mi říkají Bo a jsem spolumajitelkou největší ostravské reality Flat & House. Říďa je mým společníkem ve firmě a nejraději mě oslovuje „Babino“, což by kromě něj nikomu jinému neprošlo. Momentálně se dává dohromady po srdečním kolapsu, díky kterému má dnes trojnásobný bypass. Před infarktem vážil nějakých tři sta liber, za těch pár měsíců mu jeho majestátní ředitelský pupek trochu splasknul. Dnes má jen něco kolem dvou set dvaceti, a to nemyslím hodnotu jeho systolického tlaku. Pár kil sice ztratil, ale ironie a sarkasmus mu bohužel zůstaly. Ego rovněž. Proto se vůbec nezdráhal mě tak hezky přivítat hned po přiletu. Nicméně ten neurvalý, stárnoucí hromotluk mě v životě pronásleduje dobrých čtyřicet let.

Kromě Řídi mám na krku ještě svou třicetiletou dceru Anetu a vnuka Patrika, kterému je pět. Aneta je v naději a už se sotva valí. Její partner, se kterým žila v Irsku, ji podruhé otěhotněl a následně opustil. Z toho důvodu dychtivě zatoužila po ochranných křídlech maminky a vrátila se domů. Teď všichni bydlíme v upraveném mezonetu, společně s mou nejlepší kamarádkou Honzikem a jeho činorodou fenkou šeltie jménem Tequila.

Na jaře jsem zažila při prodeji staré vily na Sadové ulici takovou nepřijemnou lapálii, během které mi málem odešlo pravé oko. A propos, moje oči. Zázrak přírody. Dvakrát větší makula než u běžných lidí. Můj oční lékař, který se postaral, aby mi oko zachránil, odhadnul počet tyčinek na hodně přes dvě stě milionů v každém oku. Proto vidím za šera ostře a jasně jako lvice. V mých patnácti mě díky tomu podchytilo tehdejší ministerstvo vnitra a dostalo se mi výcviku ve speciální jednotce. Už přes dvacet let jsem v civilu, ale mnohé instinkty přece jen zůstaly navzdory věku. Říďa mi občas připomene, že bych sama na sebe měla nosit zbrojní pas. Zapomíná však, že je ze stejného těsta. Jen ten srdeční sval ho letos na jaře přivedl na pokraj životního resetu.

Mám tedy zase už hodně naspěch. Moje upravené vozítko, uměle otlučený bílý Ford Mondeo první generace s vytuněným atmosférickým šestiválcem a karbonovými brzdami, se proplétá přes obligátní rozkopané objízďky z centra až k ostravskému sídlišti Bělský Les. Mám se podle plánu dostavit na kontrolu právě ke svému očaři. Zbývá mi deset minut a jsem sotva ve Vítkovicích. Předpolední dopravní tragédie.

Na kontrolu se těším. Jsem zvědavá, jak se panu primáři údivem protáhne obličej. Do poraněného oka se mi totiž postupně navracejí všechny funkce. Navzdory jeho katastrofickým prognózám. Netuším, jestli je to mým oblíbeným manukovým medem, kterým se cpu tak, až mi roste žihadlo. Nebo díky speciální terapii na Srí Lance, kde mě doslova rozebrali na molekuly, provedli generálku a zase složili dohromady. Či snad i moje závislost na kofeinu vykonala své? Denně vypiju nějakých dvánáct šálků espresa. Zkrátka mi to chutná a nehodlám na tom nic měnit. V tomhle věku už je nejspíš stejně pozdě.

Poslední úsek cesty je už výpadovka na Mošnov, ještě pořád Plzeňská ulice. Hezky dva pruhy. Poklidně si jedu v levém, protože za chvíli budu odbočovat, když mě zprava předjede nějaký nedomrlý nazdárek v zánovním černém golfiku, vypucovaném do klavírního lesku. Jeden z těch, kteří jsou předvídatelní jako počasí na severním pólu. Jeho povoláním bude nejspíš syn. Stahuje ztmavené boční okénko a za významného koulení očima a divoké gestikulace ze sebe chrlí jediné slovo v nekonečné sekvenci. Přesně podle predikce. Odezírám mu ze rtů. Neměl by tak moc chodit na fotbal. Blahosklonně mu pokynu a pošlu vzdušný polibek. Simuluje dávicí záškuby a určitě sám sebe chválí, jak mi to nandal. Přemýšlím, že zatímco já jsem po mnoha úspěšných tajných zahraničních misích pomýšlela na civil, tento jeliman tenkrát mohl leda tak dělat štajgra na pískovišti mezi barákama uprostřed Dubiny. Takový mě nemůže rozhodit. Navíc už konečně zapínám levý blinkr a lehce přibrzdím. Mamánek mizí a moje myšlenky se soustředí na pana primáře. Ten je bohužel šťastně ženatý, takže soustředění se mi upíná se vši počestností pouze na vyšetření oka.

KAPITOLA 2

Ama seděla u kávy na benzínce a zamyšleně hleděla do svého tabletu značky nahryznutého jablka. Usrkávala horký nápoj a občas si uhladila pramen tmavých vlasů, neposlušně padající přes oči. Měla šedý tvídový

kostým a lakované lodičky matné bordó barvy na decentním podpatku. Pár řidičů z povolání v zasviněných montérkách ji ohodnotilo pohledem, ale k oslovení se žádný neměl. Ama celkově vypadala tak upjatě, že už předem odrazovala od jakéhokoli kontaktu.

Mimika dokonale hladkého obličeje se jí jen lehce přiblížila čemusi, co by se dalo při množství dobré vůle nazvat úsměv. Byl to ten okamžik, kdy se červený bod ve speciální aplikaci přiblížil. Pak zahrnul prudce doleva, poté ještě jednou a zastavil se. Ama si zkopírovala koordináty cíle do navigace, položila na pult padesátikorunu a odešla.

Venku na ni čekala fádni stříbrná oktávka druhé generace. Taková, kterou jezdí snad každý druhý. Nenápadnější auto aby pohledal. A vlastně o to šlo. Když se někomu chcete dostat pod kůži, je nejlépe použít jeho vlastní zbraně. Ama se pod kůži dostat chtěla. Nasadila si tmavé sluneční brýle a v pošmourném říjnovém předpoledni nastartovala.

Neuběhly snad ani tři minuty, když zastavila na malém parkovišti u velhlasné privátní oční kliniky. Kromě ní a otlučeného bílého mondea s chladnoucím motorem tady bylo ještě několik aut, která vypadala podobně průměrně, až uboze. Nepřehlédnutelný byl ovšem béžový Mercedes E350 BlueTEC s perleťovým lakem, parkující na vyhrazeném místě hned u hlavních dveří kliniky. Ten je majetkem pana primáře.

Ama rychle přehlédla zkušeným pohledem okolní budovy a pátrala po případných kamerách. Mohla být klidná, žádné tam nebyly. Vypnula motor, stáhla sluneční clonu a obličej ještě více pohroužila do stínu. Čekala a věděla, že se dočká. Trpělivosti měla na rozdávání. Z celé skupiny zbyla jen ona. Všichni ostatní – muži – byli buď po smrti, nebo definitivně mimo oblast praktické použitelnosti.

Pod slunečními brýlemi se lehce chvěly řasy očních víček, jediná známka rostoucího napětí. Poprvé od toho jarního fiaska uvidí objekt svého zájmu tváří v tvář. Celou dobu chodila kolem v hodně velkých kruzích, aby neupoutala žádnou pozornost. Postupně ale rádius zkracovala a dnes tedy konečně nastane okamžik pravdy.

KAPITOLA 3

„Ženská jedna nezbedná, co mi to děláte?“ lomí rukama primář Chaloupka, ale obličej mu září štěstím. „Kdybych na vlastní oči neviděl, v jakém stavu jste tady přišla, měl bych za to, že jste za sebe poslala své

dvojče. Tohle zkrátka není možné...“ zamručí pro sebe pod fusem a ještě jednou se podívá do svých záznamů, aby se ujistil, že všechno souhlasí. Má to tam do puntíku.

Tetelím se radostí, protože jestli se nestal zázrak, tak něco jemu hodně podobného. Na pravé oko, které mi tenkrát na jaře vytáhnul z důlku jurodivý slepý Balkánec se smradlavýma nohama, zase vidím. Ne sice tak zběsile ostře jako předtím, ale přece jen docela dobře. Není to ani na desetinu dioptrické korekce.

„Pane primáři, bez vašeho zásahu bych dneska chodila se skleněnkou, však to sám víte,“ přesunuji zásluhy na svém uzdravení směrem k němu. O výletu na Srí Lanku mu raději nebudu říkat. Akademici neradi slyší, když se jim do moderních léčebných postupů míchají prastaré domorodé praktiky.

„Poslouchejte, Bo, po novém roce letím na světový kongres oftalmologů do Helsinek,“ mění téma pan primář. „Do diskusního příspěvku bych mohl uvést i váš případ. Protože zajímavých kazuistik není nikdy dost,“ vysvětluje nahonem. „Všechno ovšem se zachováním naprosté anonymity, to je jasné,“ dodává jedním dechem, protože mi ve tváři určitě vyčetl první známku odmítnutí.

„Asi vás zklamu,“ utínám jeho nadšení jednou provždy, „ale nestojím o žádnou, ani anonymní publicitu.“

„Co s váma nadělám,“ vzdychne, až se mu nakrabatí hladké čelo pod vycizelovanou patkou havraních vlasů. „Aspoň přijďte za rok na kontrolu, kdyby něco,“ rezignovaně mi podává ruku, protože audience je u konce.

„Nebo se ozvěte vy, až budete shánět letní byt, třeba s výhledem na vysoké pece,“ tisknu mu dlaň a propaluji ho přes zájmem zúžené zornice. Ten chlap se mi fakt líbí. Je celý takový akurátní, potrpí si na čisté nehty a decentně voní. Ač oční specialista, není žádný vykuk. Navíc ho zdobí chování gentlemana, jako by snad ani nebyl z Ostravy. Nad tím vším ovšem ční jeho lví podíl na skutečnosti, že dneska vidím na obě oči. Neuhybá pohledem, jen zdvořile přikyvuje a usmívá se. Díky tomu si připadám nezvykle vtipná, výřečná a velice atraktivní. Nesmím však podléhat přílišnému sebeklamu, proto raději rychle padám.

Na parkovišti je mi okamžitě jasné, že v mezičase přibýlo jedno auto. Nemusím civět přímo, abych to zjistila. Tohle je doznívající účinek dlouhodobého výcviku a špetky vrozeného talentu. I přes lesknoucí se čelní sklo vidím, že ve voze sedí nějaká ženská v tmavých brýlích. Na první pohled mi díky těm obrovským okulárům připomíná nabalzamovanou včelku Máju. Nebo voskovou figurínu nebo mrtvolu ve stadiu rigor mortis. Přemáhám touhu přesvědčit se, jestli žije. Jasně že žije. Evidentně na

někoho čeká. Já to nejsem, protože z její strany nepozoruji žádné známky aktivity.

Startuji a divnou ženskou nechávám i v její tuctové oktávce za zády. Pro jistotu se ještě ve zpětném zrcátku přesvědčím, jestli za mnou nejede. Můžu být klidná, nic podezřelého se nekoná. Mezitím mi na telefonu pípne notifikace. S tím zvukem jsem měla problémy, protože zpočátku to hodně připomínalo úporný tinnitus. Měla jsem dokonce tendence si štourat do ucha, abych si ulevila. Dnes už na upozornění na schůzku reaguji tak, že si to na displeji přečtu bez rizika zažloutlého malíčku. Na řadě je podle všech údajů setkání s opravdu movitým klientem. Chce prodat svou haciendu, elegantně utopenou v radvanických hvozdech. Jmenuje se Mojmir Zastrčilík a je Ing. arch. Málem bych na něj díky babě v černých brýlích zapomněla. Ještě že jsem se od našeho geniálního ajťáka Františka naučila synchronizovat data v počítači s telefonem. Pro něj běžná rutina, pro mě, věčnou bordelářku a chaotika, mana nebeská. Upravuji kurz a po Rudné si to mydlím rovnou k radvanickému exitu.

Na světelné křižovatce u šachty Jeremenko je červená, a tak využiju těch pár vteřin k tomu, že si na telefonu zapnu hlasité čtení. Úžasná vymoženost. Člověk může mít ruce na volantu a přitom poslouchá, co je psáno v dokumentu, který si vybral. Krásně se poslouchá, co o mém klientovi, za kterým právě jedu, našel František a přetavil to do textového dokumentu. Díky jeho schopnosti takřka na každého nalézt na síti i nemožné mám docela dobrý přehled o všech klientech, kteří stojí o služby naší reality. Tenhle Ing. arch. je ale skutečně zajímavé stvoření, jak po chvíli zjišťuji. Robotický hlas předčítače mě informuje, že mám co do činění s člověkem, který před revolucí v roce 1989 pracoval na OPBH, pak vycítil šanci, angažoval se v prvních dnech svobody, získal místo ve Fondu národního majetku, pak se jako hrdina vrátil do rodného města, byl dlouho ve funkci městského investora, měl finální kulaté razítko k potvrzení městských zakázek. Mezi jeho majstrštyky patřila před lety privatizace městských vodovodů a kanalizací. Úřad v roce 2003 na vlastní žádost opustil a nějakou dobu podnikal. Pak svou záhadnou firmu na kohouty, ventily a šoupátka prodal a dnes je z něj rentiér. Před čtyřmi lety upgradoval svou druhou manželku a vyměnil ji za verzi 3.0. Víc na něj už ani František nevydoloval. Já teď vlastně jedu za citově nestálým člověkem, který může za to, že v nejchudším kraji republiky máme nejdražší vodu. No těpic! Kolik asi získal bokem, když se mu povedlo prodat životně důležitou komoditu zahraničním žralokům? Patrně dost na to, aby si pořídil jeden celý hektar radvanického lesa, ve kterém vystavěl svou haciendu, o které i dnes málokdo ví. Pod svícnem bývá největší tma,

jak se říká. Svému příjmení právem nezůstal nic dlužen. Takže podtrženo a sečteno: Tento hrdina dnešní doby se mi automaticky uložil do škatulky „Čech bez portfeje“. To je nejspodnější patro v mém osobním žebříčku lidských hodnot. Najednou se mi za ním dvakrát nechce. Lehce uvolním plyn a jedu nachlup podle předpisů. Ostatním řidičům se tohle evidentně pramálo zamlouvá. Poblíkáváním mi dávají najevo svou nevoli. Dodržování rychlostních limitů je v našich končinách považováno, když ne za slabost, tak za zbabělost určitě.

KAPITOLA 4

„Prdele!“ vztekle zaklel Říďa, když mu na čistou košili dopadl pořádný šplíchanec bizoního guláše. Ještě pořád se zotavoval po svém jarním zmrtvýchvstání a firmu řídil jen tak na půl plynu. Občas zůstával doma, na Bunčáku, šetřil se a postupně objevoval kouzlo vaření. Z nepochopitelně úsporných důvodů vynechával předložku „do“, a tak se jeho nadávka změnila na plurál, kterým samozřejmě nebyla. To je taky nápad, ochutnávat finální konzistenci guláše po pětihodinovém probublávání na sporáku v nažehlené sněhobílé parádě od Turnbulla & Assera.

Pět kilo bizoní klišky mu včera dovezl jeden z mála přátel, které má. Dneska se hrouda masa změnila na lahodnou pochutinu, zanechávající těžko odstranitelné fleky na košili za sto liber. Zazvonil telefon. Drahoceenný Vertu s možností přepínání do šifrovaného režimu. Říďa letmo pohlédl na displej. Nápis „Neznámý volající“ mu na náladě nepřidal. Neměl rád skrytou identitu. Chlap se musí umět postavit čelem a nestydět se za své jméno, bylo jeho krédo. Utěrkou si ještě více rozmáznul mastnou bizoní nadílku na oděvu a přijal hovor:

„No co je!“ zavrčel podrážděně s telefonem u ucha v jedné ruce a s vařečkou v druhé. Evidentně ho více zajímalo jídlo než hlas na druhé straně.

„Nazdar kamaráde,“ ozval se elektronicky modulovaný hlas, „jsem rád, že tě slyším. Jak se ti daří?“ Ševelení blazeovanosti by jednomu mohlo nahnat husí kůži.

„Kurva Karlos, to si neumíš najít jinou dobu?“ nebral si Říďa servítky, když poznal svého dávného spojence z vnitra. „Je poledne, mám hlad a musím jíst pravidelně. Tak vyklop, co chceš, ať mi to nevychladne. Pak bych musel být nasraný, a to přece nechceš...“ nechával Říďa svou rozmrzelost vykypět. Pomyslel si cosi o tom, že největší magoři volají pokaždé

v těch nejméně vhodných okamžicích. Na Karlose už dlouho neměl náladu a po jarních peripetiích s vilou, obrazy a zmrzačení Bo by ho nejraději přetřhnul, protože pojal nejasné tušení, že všechny nitky k událostem držel v ruce právě ten, kdo mu nyní volal. Karlos byl ale nebezpečný už jako přítel a nesmírně zákeřný jako protivník. Před ním bylo třeba mít se na velkém pozoru.

„Pořád stejně příjemný,“ předstíral žoviální tón Karlos. „Mám příští týden cestu do Ostravy. Zvu tě na oběd. Proto volám.“ Řídova ruka s míchající vařečkou v hrnci zmrzla uprostřed pohybu. Setkání s mazaným Karlosem mu kdovíproč silně připomnělo polibek smrti. Asi jako pochvala od prezidenta republiky. Zároveň ale bylo výzvou v neodbytné touze z něj dostat informace o březnových událostech.

„Myslíš na ten doplatek za Stavariče?“ nebavilo už Řídu chodit kolem horké kaše, když se mu na sporáku začínal připalovat guláš. Ze slibovaného milionu eur za eliminaci obávaného balkánského gangstera, která málem stála Bo život, zatím měli pouze dvacetiprocentní zálohu. „To sis dal teda hezky načas,“ neopomenul si přisadit Řída. „Máš špatně seštelované hodinky, kamaráde,“ nemusel se moc snažit o pohrdavý tón. „Tenkrát byl březzen a zítra už začíná listopad! Nebo že by byla chyba na mé straně?“

„V úterý v poledne v Médocu,“ zaznělo chladně ze sluchátka a hovor se přerušil.

„Prdele!“ vzmoohl se Řída na jedinou reakci, když začal zběsile míchat přichytávající se jídlo a k předchozímu fleku na drahé košili přibýlo pár čerstvých. Vypnul plyn a nechal guláš gulášem. Imaginární katabatický vítr z předchozích slov telefonátu mu odvál veškerou chuť. Sedl si ke stolu a zuřivě přežvykoval suchý rohlík, který měl původně nachystaný k bizoní pochoutce.

KAPITOLA 5

Přijíždím do Radvanic ke kostelu a odbočuji první doprava na Trnkovec. Tady jsem už dlouho nebyla. Mezi několika domky, kde se zastavil čas, nelze přehlédnout pár hezky upravených fasád. Trochu bloudím ve změti uliček, ale nakonec nacházím Turgeněvovu. Na jejím konci je i cíl mé cesty za Mojmírem Zastrčilíkem. Setrvačností dojíždím na neutrální posledních padesát metrů a cítím, jak štěrk jemně chroupe pod koly. Blíží se jedna hodina, mám fóra nějaké tři minuty.

Zvoní telefon. Podle songu od Billyho Talenta vím, že je to Říďa. Co ten mi může chtít? Jeho regenerační harmonogram mu ukládá, že má po obědě odpočívat, a ne vyvolávat nazdařbůh, jak se mu zamane. Jedině že by měl něco urgentního. Současně brzdím, vypínám motor a přijímám hovor.

„Babino, neruším tě?“ zní z druhé strany a podle hlasu poznám, že má něco v puse. Možná dojídá oběd nebo se šťourá párátkem. Každopádně se něco děje, protože by se jinak neptal. Jemu bylo vždycky šumafuk, jestli nevolá nevhod.

„Rušíš. Chystám se na schůzku. Tak honem, co máš?“ vyjede ze mě možná i trochu nepřiměřeně příkře.

„Ale nic,“ slyším unavený tón Říďova jindy řízného hlasu, „jenom jsem chtěl vědět, jak se ti daří. Představ si, že na firmě chtějí založit odbory...“

„To nemáš nic čerstvějšího?“ začínám být podrážděná, protože o nějakých náznacích jsem zaslechla ještě před dovolenou. Každopádně tohle se musí řešit. Žádná demokracie, žádné odbory. Je nás patnáct i se mnou a Říďou. Pět jsou čistí provizní ičaři, zbývá osm lidí, které zaměstnáváme. Tady těmhle rozežranci, které najednou začalo pálit dobré bydlo, se máme nechat vydírat? Náběh myšlenkové laviny mi přeruší hlas z Bunčáku.

„Mám něco čerstvějšího. Ale není to na telefon. Vlastně kvůli tomu volám. Stav se za mnou, až pojeděš na firmu. Budu doma.“ V telefonu lehce lupne a časomíra se zastaví na dvaadvaceti sekundách.

„Provedu, pane plukovníku,“ říkám si víceméně pro sebe a na telefon vyplážnu jazyk. Říďovy velitelské způsoby po infarktu sice ubraly na razanci, ale i tak by jedna mohla mít pocit subordinačního padání hovna. Tak to ne. Už dávno to na mě neplatí. Jenže mi začíná vrtat hlavou, co se vlastně zase stalo. Přepadá mě pocit neopodstatněné odpovědnosti za všechny a všechno. Jestli jednou předčasně odejdu do věčných lovišť, tak předpochopení nejasných situací, pramenící z bujné fantazie, bude tou poslední kapkou. Svírá se mi žaludek a hlavou běží nezastavitelný film katastrofických scénářů, které nikdy nenastanou, ale co kdyby. Stop. Teď za Mojzírem Zastrčilíkem půjde klidná a protřelá paní, která v byznysu už něco dokázala. Poslední větu si v duchu opakuji tak dlouho, dokud mi na zvonění od bytelné kované brány neodpoví bzučák.

Konečně mám chuť se trochu rozhlédnout. Vidím kolem sebe deset let starou architektonickou rozmáchlost pramenící ze silného penězovodu. Bývalý státní úředník si tedy ale žije, jen co je pravda! Kolem domu je postaveno cosi na způsob Velké čínské zdi. A za ní? Obrovská zahrada v japonském stylu. S jezírkem, můstkem, rybičkami i skalkou, která je teď na podzim už trochu ovadlá. Přísně zastřižené stále zelené stromy a za

nimi konečně dům. Rozlehlý bungalov, na který zvenčí není vidět. Zdi obložené klinkerem, na střeše z pálených tašek fotovoltaika, v zahradě altán s velkým krbem a posezením. Přístřešek pro dvě auta, z nichž ve stání je jen jedno. Černý Range Rover jako z pohřební služby pro nejmovitější klienty. A kolem, až na pár pípnutí kosa, velké ticho. Zvláště opuštěné místo, jako stvořené pro urnový háj. Připadám si tady v první chvíli jako vetřelec.

Ještě si automaticky stačím srovnat neexistující zmuchlaniny svého tmavě zeleného kalhotového kostýmu, mrknout na lodičky, jestli jsou bez chyby, přihladit neposedné vlasy, a už vidím majitele. Zvláštní, vyčouhlý chlap mi jde naproti. Je asi mého věku, se seladonovitě prokvetlými vlasy dokonalého stříhu. Možná právě navštívil provozovnu Hygie. Zralá pleť s nebývale rozšířenými póry připomíná opálený cedník. Navzdory dokonalému domácímu oděvu, který má působit ležérním dojmem, mám pocit, že cestičkou naproti mně kráčí značkový tyčový mixér. Podává mi ruku a okamžitě skenuje pohledem od ramen dolů. Podle pohybů jeho očí a prodlev na určitých mých partiích bych mohla vyčíst myšlenky – kozy nic moc, v pase dobrý, na prdel si počkám, až se otočí, ještě že má těsné kalhoty... Prostě neomalený chlívák, který by tak rád působil jako dřevnatý britský aristokrat. Možná na jiných s tímto uspěl, ale u mě s tím tedy nepochodí. Nedávám na sobě znát, že už teď z něho mám vyrážku.

„Rád vás poznávám, jsem Mojmír Zastrčilík,“ vítá mě Ing. arch. cíleně modulovaným barytonem. Když vysloví své příjmení, zakmitne mu v očích jiskřička naděje. Možná na kvalitní zásun jakožto lákavé zpestření šedi běžného dne. Jestli je to tak, bude si muset počkat na jinou klisnu. Možná méně ohebnou, zato však výrazně mladší.

„Jsem Bo. Z Flat & House,“ snažím se o co nejkomisnější tón a stisk ruky odbudu co nejkratším kontaktem.

„Už jsem o vás slyšel,“ podmazává mi hned zpočátku. „Prý jste nejlepší,“ otáčí se na patě a jde směrem k domu. Cupitám poslušně za ním, protože mu nechci poskytnout žádnou záminku, aby na mě mohl bezrestně civět, když se k němu otočím zády.

„Tohle vlčí doupě jste si projektoval sám?“ využiji pár vteřin chůze ke dveřím, abych mu ještě trochu více pozvedla ego. Úspěšně předstírám, že tenhle opuštěný ostrov na mě opravdu zapůsobil nesmazatelným dojmem. Vlastně to vyznívá jako pravda a nic než pravda.

„Zajisté, stálo mě to hodně úsilí i prostředků,“ celý zazáří a evidentně se chystá k proslovu o své genialitě. Bože chraň!

„Takže jste pořád v oboru?“ rychle vydoluji spásnou myšlenku, která se zase tak spásná nejeví. I mistryně improvizace občas šlápne lehce mimo.

„Nikdy jsem ho neopustil,“ přibarví si náležitě svou minulost a elegantně mi podrží dveře, abych mohla dovnitř.

„Nezouvejte se,“ zbytečně mě upozorňuje. Stejně bych si boty nesundala. Ten debilní český zvyk nechat odpařovat obuv v cizí chodbě a zůstat naboso na podlaze mi připadá jako skutečná brzda celé ekonomiky. Uvažovala jsem nad tím už dříve, proto si okamžitě vybavuji ty asociace. Kdybychom doma chodili v botách, měli bychom špinavé koberce. Zejména u nás, v Ostravě. Špinavé koberce se špatně čistí svépomocí. Proto je lepší zadat práci firmám. Devadesát tisíc bytových jednotek už představuje nějakou ekonomickou sílu. Firmy na čištění koberců, tepichů i předložek by vzrůstaly, nabíraly nové lidi, nezaměstnanost utěšeně klesá. Díky téhle geniální dedukci se i doma zouvám až těsně před ulehnutím do lůžka a doufám, že v trendu najdu pokračovatele.

Tady tenhle hejhula ale koberce nemá. V jeho domě je dlažba. Světlá a vyhřívaná, jak poznávám podle vzlínajícího tepla na kotnících. Tohle muselo být hodně drahé. Na setření podlahy určitě bude mít nějakou vhodnou pomocnici, která mu za patřičný obolus uklidí, vypere, navaří a možná i nastaví nejprůhodnější tělesný otvor.

Musím uznat, že interiér je důvtipně vyřešený. Očekávala jsem temnou noru uprostřed lesa, ale soustava světlovodů a střešních oken dovnitř vnáší hodně světla. Také nábytek je spíše seversky účelný než rustikálně přezdobený. Kuchyně s ostrůvkem tak akorát je součástí haly a vůbec neruší. Na opačné straně hlavní místnosti praská v krbu pár polen a slyším i slabounké šumění rekuperační jednotky. Hodně chytré a nadčasové. Klobouk dolů.

„Kde máte paní?“ ptám se jen tak mezi řečí a okatě se rozhlížím kolem sebe.

„Proč?“ zakontruje a zpozorní. Úplně ztuhl, a být lesním zvířetem, určitě by se mu chvěly špičky uší. Co se mu chvěje ve skutečnosti, nejsem schopna poznat. Možná kortikomediální jádro amygdaly, ale to jenom laicky hádám.

„Pod přístřeškem stálo pouze jedno auto,“ odpovídám jakoby nic. „A také si myslím, že když už to chcete prodat, možná by u toho měla být i vaše žena,“ odkazuji ho do patřičných mezí, ačkoli tuhle narážku evidentně nepochopil. Místo toho se sebevědomě uvolnil. Sakra.

„Žena přijede až navečer, udělal jsem si volno jen pro vás. Prosím, posaďte se,“ ukazuje na bytelnou koženou sedačku barvy bílé kávy, která vypadá, že ji přivezl z obchodu snad včera. S povděkem usedám a čekám, co se vyvrbí dál.

„Dáte si kávu? Nebo snad něco jiného?“ nechává ve vzduchu viset laciný dvojsmysl a čeká, jestli se chytím. Marně.

„Zůstaneme u kávy a pak bychom probrali ten prodej, když dovolíte,“ vracím mu tak mile, jak jen dokážu.

„Jistě, jistě,“ odbíhá směrem ke kuchyni, kde má klasické bytelné pákové espresso v červené ferrari barvě.

„To je moje chloubka,“ otáčí se a mi se uleví, když zjistím, že má na mysli kávovar. „Přivezl jsem si ho před dvěma lety z Itálie. Představte si, přestavovali bistro a chtěli ho vyhodit!“ hlaholí, abych dobře slyšela. Začínám mít neodbytný pocit, že si taky udělal rešerši. Na mě. Možná lišácky vyzpovídal některého z našich bezelstných firemních odborářů, zatímco jsem byla v zahraničí. To by tak odpovídalo. Babino, měj se na pozoru!

Během hukotu čerpadla a syčení spařovací jednotky mám chvíli na to, abych si urovnala myšlenky. Chlap do celé té své nádhery mohl vrazit tak dvacet mega. A to se držím při zemi, zatím jsem viděla jenom zlomek. Jenže dneska to prodá maximálně za deset, a to ještě bude rád. Kdyby podobná stavba byla někde v Krkonoších, dostal by obratem třicet. Bohužel ji má tady, v Radvanicích. A to by mohl být problém.

KAPITOLA 6

Ama si protřela oči, vypnula svůj tablet a uložila ho do bezpečného obalu z měkčeného polymeru. Červená tečka signálu z otřískaného mondea se zastavila na konci Turgeněvovy ulice v Radvanicích a už dobrou půl hodinu se nehýbala. Detailní satelitní mapa tyhle končiny zobrazovala jen shora, nikoli pohledem člověka na ulici. Každopádně i tohle jí dávalo představu o povaze návštěvy. Na devadesát procent šlo o pracovní záležitost. Nastal tedy čas věnovat se obživě.

Zvedla telefon a vytočila číslo známého trenéra z místní veřejné činnosti. Když se ozval, jenom mu předala vzkaz: „Jsem tady,“ a bez čekání na odpověď zavěsila. Okamžitě poté vypnula telefon a vyndala baterku. Věděla, že má nějakých deset minut, aby stihla dojet do podzemního parkoviště předem domluveného supermarketu.

V kufru své stříbrné oktávky měla nachystáno pět set balení nové fitness drogy. Lesklé blistry s tabletami růstového preparátu Funambol 15 mg byly úhledně svázané gumičkou po deseti kusech a uloženy do dvou papírových tašek z obchodu Marks & Spencer. Tahle dodávka byla testovací. Když se osvědčí, bude distribuce pokračovat opravdu ve velkém.

Ama zatím pokračovala v byznysu, který měla na starosti ještě předtím, než Bo tenkrát na jaře poslala na věčnost jejího šéfa Stavariče. Celá distribuční síť byla dávno vybudovaná, proč v tom nepokračovat? Dodávky z Asie plynuly bez přerušení a platby v hotovosti rovněž. Čtyřicetiprocentní nezdanitelná marže pro Amu byla něčím, o čem si jiní obchodníci mohou nechat jen zdát.

O ničem z toho nijak nepřemýšlela. Potřebovala peníze. Její mozek byl nastaven na autopilota a díky němu bezpečně dojela až na smlouvené místo. V podzemním parkovišti si mezi dvěma pilíři vyhlédla místo – jediné – kam bezpečnostní kamery nedohlédly. Po pár okamžicích vedle ní zastavil prastarý Opel Omega s rachtajícím naftovým motorem. Pohled přes okénko naznačil, že i tentokrát běží vše podle plánu. Jejím obchodním partnerem byl bývalý reprezentant republiky v silových sportech Čestmír Mitrenga, dnes majitel dvou úspěšných veřejných hardcore tělocvičen. Čiperný chlapík s širokými rameny, prořídlými vlasy, které volaly po holiči, a obličejem starého havíře neměl ještě ani čtyřicet let.

Výměna proběhla bez jediného slova. Za celou dobu spolupráce vždy všechno sedělo do poslední tablety, do poslední koruny. Mitrenga ze své ledvinky, která byla jeho poznávacím znamením snad už dvacet let, vylovil obálku s penězi, kterou Amě předal výměnou za obě papírové tašky s anabolickým obsahem. Všechno uložil do kufru své omegy, zakryl dekami a dále zamaskoval několika krabicemi s neškodným práškem na výrobu iontového nápoje z Makra. Pak si přisednul k Amě do auta.

„Jak to funguje?“ přestal potlačovat nedočkavost, protože nové věci ho nekonečně lákaly. Hlavně ty neoficiální, nové, ještě nezakázané.

„Anabolický efekt 90 %, androgenní 10 %. První týden jedna tableta denně s obědem, pak zvýšit na jednu ráno a jednu v poledne, nakonec jedna ráno, jedna v poledne a jedna po tréninku. Stejně pak dolů. Tři týdny pauza a cyklus se může opakovat. Minimální retence vody, nárůst síly i objemu, zlepšení celého metabolismu, dokonalá regenerace. Dala bych si pozor na jaterní testy a EKG. Metabolity zatím nelze odhalit, podle dostupných informací by poslední stopy měly z těla zmizet zhruba tři týdny po vysazení. Stačí?“ odříkala Ama nezúčastněným hlasem.

„Zatím jo, ale budu potřebovat víc. Časem,“ začal se usmívat Mitrenga. Nebylo jasné, jestli bude potřebovat informace, nebo zboží. Každopádně tohle bylo něco, co mu právě chybělo. Olejové injekce nebyly mezi fitness klienty moc populární. Ti měli raději malé pilulky, okamžitý účinek a moc nehleděli na cenu. Tohle žádná piksla s obyčejným proteinem nebyla schopna zaručit.

„Něco seženu, další dodávka bude po Novém roce. Ozvu se,“ přihladila si Ama vlasy a zkontrolovala svou dokonalou vizáž ve zrcátku.

Audience byla u konce. Mitrenga to věděl. Bez rozloučení se přestěhoval do svého auta, kde přiměl unavený motor k dalšímu výkonu. Smrad z nedokonale spálené nafty ještě chvíli zamořoval okolí, než se rozplynul. V oktávce po něm zbyl jenom zápach zpoceného chlapa, který Ama zlikvidovala pěti minutami jízdy s otevřeným okénkem a přebila pohledem na naditou obálku. Podobná mise ji čekala ještě v Karviné, Opavě a Zlíně. Byl pátek a do pondělka to musí stihnout. Pak si zase bude hledět Bo.

KAPITOLA 7

Říďu po ukončení telefonátu s Karlosem zasáhla nebetyčná únava. Nikoli fyzická, ale duševní. Už ho přestaly bavit ty neustálé špiónské hry s bývalým kamarádem, dnes trpěným známým. Na firmě dokonce nedávno přišli s tím, že založí odbory! Debilní nápady mají někteří, místo aby se pilně věnovali úkolům. Vyložene ho srala všeobecně rostoucí byrokracie a hlavně klesající ceny realit v jeho rajónu. Provize z prodejů firmu sice pořád držely nad vodou, ale jako by se cosi zadrhlo. Skoková změna. Poslední dobou navíc trávil více času s účetní než v terénu. Vědomě cítil, že tohle je špatně.

„Na každou píčovinu formulář,“ zrekapituloval své momentální rozpoložení hezky nahlas a trochu se mu tím ulevilo. Hned nato zafuněl a složil své tělo na polstrovanou pohovku Chesterfield. Zapnul televizi a vyladil oblíbený kanál o přírodě. Takové pořady měl rád. Protože příroda sama o sobě ještě fungovala. Slabší je potravou silnějšímu. Když chceš teritorium, musíš si ho vybojovat, nebo chcípneš. Bez povolení úředníka s razítkem, bez dohledu finančního úřadu. I ta housenka na zelí, jejíž detail mu v mnohonásobném zvětšení zprostředkovala obrazovka ve 4 K rozlišení, byla svobodnější, než jak se cítil on tady. Co na tom, že si ji za okamžik vyhlédne kos. Říďa byl ve svých představách zvíře. Divočák. Respektive býval. Ještě nedávno sám sebe vnímal jako kňoura s kýblem kolujícího testosteronu ve tkáních. Dnes měl pocit, že ho někdo vypustil a životodárnou esenci uvnitř vyměnil za hromadu hoven. Měl hlad, ale neměl chuť k jídlu. Spánek, kterým vždy pohrdal, byl dnes jeho přítel nejvěrnější. Tělesnou nezdolnost vystřídal únava, apatie a znechucení z čehokoli náročnějšího. Mlhavé erotické představy překryla konstantní schlíplost přidavného mozku v trenkách. Takhle nějak si Říďa vždy představoval počátek konce. A najednou to bylo tady. Jenže mnohem dřív, než čekal.

„Měl bych jet na firmu a všechny odboráře postavit do latě, nebo rovnou vyhnat. Ať táhnou, kurva. Jenomže se mi nechce. Nemám na ně náladu. Všechny je jebu...“ byly jeho poslední polohlasem vyslovené myšlenky těsně před usnutím. Právě v tu chvíli na obrazovce jeho rozměrné televize vylezla z kukly barevná noční můra.

KAPITOLA 8

„Máte nějakou dokumentaci? Půdorysy, výměru, data k energiím za provoz?“ nenechám Ing. arch. soustředit se na něco jiného než prodej. Kvůli tomu tady jsem a káva je bonus navíc. Začíná se mi chtít čůrat a budu muset být věčná. Tady v tomhle domě nepůjdu. To vím jistě. „Mimochodem, káva je výborná, díky,“ dodávám jen tak mezi řečí a pozoruji, jak si Zastrčilík leje do fakt vynikajícího nápoje kvanta smetany a sype velkou lžící cukru. Asi neměl kakao k snídani, tak to chce dohnat.

„Všechno mám,“ usrkne ze svého šálku a hlasitě mlaskne. Chce vypadat jako labužník. Začíná mě z něho natahovat. Má skutečně všechno, jak to tak vypadá.

„Jenže já tohle zas až tak moc prodat nechci. Mi se tady líbí,“ upře na mě pohled, ve kterém poprvé vedle vilnosti vidím i ostny pichláků. Vteřinu je hrobové ticho, ve kterém svádíme úporný oční souboj. Uhýbá první a maskuje to mícháním svojí sladké břečky.

„Nezakrývám, že jsem si o vás něco zjistil,“ pomalu a opatrně z něho leze vysvětlení. „Máte pověst člověka, který se nebojí a pokaždé dosáhne svého,“ zase ke mně zvedá své šedé oči a najednou v nich vidím chladnou ocel. Držím v obou dlaních svůj šálek a snažím se vypadat vyrovnaně a profesionálně, ačkoli bych na něho nejraději zařvala, ať už se doprdele vymáčkne.

„Mám zájem koupit chatu. V Jeseníkách. Ale nevím, kde je a ani kdo ji teď vlastní. Tohle chci, abyste mi zjistila...“ nechává viset zbytek věty ve vzduchu a mi se kupodivu uleví. Sex proti mé vůli se konat nebude. Aspoň něco. Úporně se snažím předstírat, že na něco podobně obtížného jsem čekala.

„Takže chata,“ rekapituluji. „V Jeseníkách, říkáte... Až potud je mi to jasné. Ale když nevíte, kde je a komu patří, to je trochu divné, co? Jeseníky jsou kapku větší a divočejší než tady Trnkovec. Potřebuji nějaké

další údaje, jestli do toho mám jít,“ chci vnést trochu racionality do úplně nového problému, na který jsem nebyla nachystaná.

„Takže uvažujete, že do toho jdete?“ tlačí mě Zastrčilík do něčeho, co mě začíná zvláštním způsobem zajímat a přitahovat.

„Právě o tom přemýšlím,“ nechávám si trochu času. „Vy také svým způsobem patříte k oboru, máte přehled a zdroje určitě taky. Proč jste si tohle všechno už dříve nezjistil sám?“ vypálím na něj naprudko a bez zbytečné slovní vaty. Usměje se, patrně všechno jede podle scénáře, který si na mě nachystal.

„Protože je to docela nebezpečné. Výbušné...“ pronese svým suchým barytonem a olízne si rty, a po úsměvu už není ani památka. „Musíte mi slíbit, že cokoli tady teď bude řečeno, zůstane jenom mezi námi dvěma. Nikomu se nezmíníte ani slovem o téhle nabídce!“ mění tón a v jeho spodní vrstvě zřetelně slyším výhrůžku.

„Tak si na to sežeňte někoho jiného, blbějšího!“ zvedám se z jeho zánovního sofa a doufám, že odejdu a už ho nikdy neuvidím. Je ale rychlejší, než bych čekala. Tyčový mixér sprinter.

„Počkejte přece,“ chytá mě za ruku, až převrací svůj šálek s tekutým tureckým medem, nebo co to vlastně z kávy vyrobil. „Tohle je fakt hodně zvláštní zakázka. A já vás potřebuju...“ spouští vydírku hodně vysokého kalibru. Mám si připadat jako jediná na celém světě, kdo může být nápomocen tady tomu chudáčkovi Ing. arch. Bez mé obětavosti snad asi zdechne, nebo co.

„Tak mi řekněte, o co jde, ať se můžeme zase bavit jako normální lidi,“ hasím požár evidentně úspěšně. Pouští mi ruku, což je jeho jediné štěstí. Oba si sedáme naproti sobě a mi je jasné, že teď se snad konečně něco dozvím.

„Mělo by to být ve Velkém kotli. Víte kde, že?“ zkouší mě jako žákyni třetí obecné.

„Pokračujte, vím, kde to je. Tam, jak padají ty laviny, od Vysoké hole na Karlov,“ upřesňuji místo, čímž se mi pár set kilometrů čtverečních smrskává na nějakých dvacet. Sláva.

„Přesně,“ spokojeně se opře zády do křesla. Dává mi najevo, že on je teď pánem situace. „Tak někde tam, v tom lavinovém svahu, jak vy říkáte, by měla být ta chata. Jenže na mapách nikde není. Ani v katastru...“

Nenechám ho dokončit větu: „... tak jak teda víte, že tam je?“ udeřím hřebík na hlavičku.

„Mám své zdroje,“ začíná být tajemný jako zápis z vládního zasedání. „Zatím vám k tomu nemůžu říct nic víc. Snad jen, že ta chata – pokud tam pořád někde je – byla postavena na příkaz říšského maršála Hermanna Göringa. Měla by být v loveckém stylu. Sám Göring tam byl všehovšudy

dvakrát, pokud můžu zdroji věřit,“ končí svůj proslov a probodává mě pohledem. To je teda terno.

„Takže, kdybych to měla zrekapitulovat,“ nasazuji strohý manažerský tón, „vy máte obavu jít to prozkoumat osobně a posíláte tam slabou ženskou...“ To byl řez do živého. Má to napsáno na ksichtu. Za okamžik ale nasazuje masku člověka nad věcí.

„Zas tak slabá nejste, jak jsem zjistil.“ Ne že by mě tím uklidnil. „Ale pochopte zase vy mě. Vypadám jako sňatkový podvodník snad už od puberty. Když se kolem toho budu ochomýtat, nikdo mi nic neřekne, znáte lidi,“ rozhodí bezmocně rukama. Tohle gesto je přehnaně teatrální a na velké holky fakt nezabírá.

„Dost té maškarády!“ přestává mě to bavit. „Na hřebenech už je sníh. Když tam ta chata, pokud tedy váš zdroj nelže, opravdu je a vydržela čekat sedmdesát roků, tak snad počká do jara. Mezitím si k tomu něco zjistím sama a pak se tam na vaše náklady vydám. Nejsem levná...“ uzavírám celou debatu a domnívám se, že tím je všechno řečeno.

„Bude to jinak,“ překvapuje mě Zastrčilík svým velitelským tónem. Patrně si už je jistý, že mě má v hrsti. „Vy tam pojedete zítra. Všechno hradím a tady máte padesátku zálohu,“ překvapuje mě nenadálou štedrostí korunovanou deseti zánovnými pětitisíčovkami. Ať na místě zkamením, jestli v tom nebude cosi dalšího.

„Padesátka na víkend bude tak akorát,“ pečetím naši dohodu a začínám se těšit, až si s děčkama užiju první listopadový víkend v Jeseníkách. A možná vyrazíme už dneska odpoledne. Pryč z toho podzimního smogu a mlhy. Není nad to, mít bonitního klienta.

KAPITOLA 9

Ing. arch. vyprovodil Bo až ke vratům a jejímu pohupujícímu se pozadí v těsných kalhotách nevěnoval žádnou pozornost. Spíše si vryl do paměti každý detail i poznávací značku jejího otřískaného auta. Oproti předpokladům bylo zrychlení vzdalujícího se vozu přece jen svižnější. Trochu nad tím zakroutil hlavou a v zamyšlení si bezděky rukou ulíznul vlasy nad stále vyšším čelem. Pak tuto drobnou nesrovnalost z mysli naprosto vytěsnil. Obětoval padesát tisíc a za tohle mu opravdu stály. Vynikající investice, a ani ji nemusel lovit z vlastní kapsy. Teď ale honem, skutečná práce ho teprve čeká.

Jakmile Bo zmizela z dohledu, přesvědčil se mocným zabloumáním, že brána je zavřená. Hned nato udělal ukázkový čelem vzad a natáhl čapí nohy, aby byl co nejdříve v domě. Kožené podrážky drahé domácí obuvi nezpůsobovaly takřka žádný zvuk, což v dané situaci bylo naprosto irrelevantní. Kolem dokola se nevyskytovala žádná živá duše. Kromě té jeho. A vlastně ještě jedné.

V domě se pustil do díla. Použité nádobí rychle umyl v dřezu a položil je dnem nahoru na mramorovou pracovní desku. Pak si to ale rozmyslel, utrhnul z role kus papírové utěrky, šálky s talířky i lžičkami otřel a uložil do chytrě ukrytého příborníku. Pohledem se přesvědčil, že viditelné stopy po návštěvě zmizely. Pak si spokojeně promnul ruce a vydal se do koupelny.

Skutečný Ing. arch. Zastrčilík ležel na podlaze a nepřítomným pohledem zíral do jednoho místa. Účinek injekčně vpravené paralyzující drogy přetrvával, i když vrcholu dostoupil před několika minutami. Teď bude trvat ještě dobrou půlhodinu, než játra odbourají poslední miligram a tělo bude osvobozeno. Ano. Osvobození těla. O tohle tady jde. Definitivní osvobození. Od všech splnitelných tužeb i zbožných přání, od neadekvátních emocí. Osvobození od bolesti, která přijde. Osvobození se dostaví od této chvíle za dvacet minut. Při plném vědomí a neschopnosti pohybu. Nejdelších a posledních dvacet minut v životě.

„Tak se dáme do práce, co ty na to?“ ledabyly prohodil „osvoboditel“ a přisunul si svou koženou tašku s nástroji. Vlastně to byla obyčejná, lehce ošoupaná aktovka barvy vyzrálého bourbonu. Otevřel ji a zkontroloval, jestli má všechno. Předpotopní analogový diktafon s mikrokazetou, na který si nahrál výpověď pana Ing. arch. Neměl důvěru v ta dnešní chytrá udělátka, kde se data uchovávají v imaginární paměti. Magneto-pásková jednotka, ta je přece jen použitelná i po mnoha desítkách let, pokud neshoří. Proto zásadně používal právě takové. Pak byla na pořadu dne skleněná láhev s tekutinou, pár žlutých gumových rukavic, černý pytel na odpadky a obyčejný, modrý plastový odlamovací nůž z hobby marketu.

Celo člověka na podlaze pokryly drobné kapičky kondenzované hrůzy. Mělce a rychle dýchal. Jako chycené zvířátko. V očích by bedlivý pozorovatel mohl vyčíst zoufalou prosbu o slitování. „Osvoboditel“ ale zas až tak bedlivý pozorovatel zdaleka nebyl. Vlastně mu bylo jedno, co jeho protějšek prožívá.

Chytit bezmocného pod pažemi a odvléci ho do vany, která jako výrazný solitér stála uprostřed pozoruhodně velkoryse prostorné koupelny, bylo dílem několika vteřin. Pak přišel na řadu nůž. Pár zkušených

tahů, a cáry oblečení se daly bez problémů sejmut. Nahý člověk ve vaně se začal třást. Osvoboditel si prohlédl své dílo a s gustem člověka, kterého nic netlačí, se vrátil ke své aktovce. S diktafonem v ruce se přiblížil k vaně, stiskem tlačítka přetáčení vrátil pásku s výpovědí asi do poloviny a spustil reprodukci záznamu. Tichem koupelny se začal nést plechový hlas z titěrného reproduktoru:

„... na magistrátu jsem zažil své nejpłodnější období. Rekonstrukce hokejového stadionu v Porubě i Vítkovicích. Bazén v Komenského sadech. Tři čovky. Dálniční přivaděč v Mariánských Horách, opravy městských budov...“

Jeho výčet byl přerušen sytým barytonem: „Počkej, nezapomněl jsi na něco? Když už je řeč o těch čovkách. Měl jsi na starosti prodej vodovodů a kanalizací? Ano?“

„Ano, měl,“ zněl ustrašený hlas.

„Takže nejprve jsi na náklady města nechal opravit čovky a pak to hezky všechno slupli Frantíci. Je to tak?“ udeřil jako kladivo zvučný velitelský hlas.

„Ano, je,“ odpověděl vyslýchaný způsobně celou větou.

„Kolik ti za to slíbili?“ dostával se Osvoboditel konečně k jádru věci.

Prodleva pár vteřin svědčila o litém vnitřním boji osvobozovaného. Pak kuňkavým hlasem pronesl: „Pět set tisíc. Měsíčně. Po dobu patnácti let.“ Slova z něho lezla velice neochotně. Ale tajemství, které skrýval, bylo dva roky před vypršením gentlemanské úmluvy konečně na světě. Víc nebylo třeba a rázná ruka vypnula záznam. Cvaknutí tlačítka se prostorem koupelny neslo zvlášť osudově.

„Hodný pejsek,“ pochválil Osvoboditel a téměř obřadně si nasadil rukavice. Dbal, aby celou dobu byl v zorném poli osvobozovaného. „Hezky to páníčkovi pověděl,“ byl slyšet laskavý, až přátelský tón. „Že se zmínil o chystaném prodeji tady té kuči a přesunu do zahraničí. I o té děvce z reality, která nás mohla vyrušit v nejlepším. Naštěstí je od ní na pár dní klid, aspoň se můžeme věnovat naší věci, že? Ještě něco ti ale povím a chci, abys to věděl a užil si to. Třináct roků jsi věděl, že celé město stahuje z kůže nejdražší voda v zemi. Díky tobě. Třináct roků na tebe byli všichni krátkí. Třináct roků ses vlastně smál do ksichtu každému z místních lidí, které jsi venku potkával. Osm roků mi trvalo, než jsem všechno zjistil, ale přece jen ta třináctka bude tvým osudovým číslem, jak to tak vypadá...“ pronášel bez emocí, zatímco otevíral litrovou láhev s osmdesátiprocentním octanem hlinitým. Zatímco opatrně poléval nemohoucí končetiny a dbal, aby každá kapička agresivní tekutiny zůstala využita, tělem osvobozovaného se začínal šířit nesnesitelný žár. Dvě minuty poté byla zasažená kůže

odumřelá. Nyní se opět dostal ke slovu odlamovací nůž. Za jeho pomoci stáhl Osvoboditel celé pruhy mrtvé tkáně z paží, břicha i stehen. Osvo-
bozovanému způsobila exploze nepopsatelného utrpení milosrdné bez-
vědomí a momentálně necítil nic. Stále ale žil, jak o tom svědčily rychlé
nádechy těla v extrémním šoku. Naposledy přišla ke slovu hlava. Poslední
dvě deci koncentrátu byly spotřebovány a prázdná láhev něžně postavena
k vaně. Osvoboditel nechal kyselinu pár minut pracovat a pak se i on sám
zručně dal do díla. Bylo to poměrně nenáročné, čisté a zaručující, že osvo-
bozovaný se probere a ještě chvíli v nekonečných mukách prožije.

Všechnu kůži vložil Osvoboditel do plastového pytle na odpadky, zaro-
loval a pečlivě uložil do aktovky. S použitým náčiním, včetně diktafonu,
udělal to samé. Naposledy zkontroloval své dílo a odešel se do ložnice
převléknout. Použité oblečení původního pána domu i s cary rozřezá-
ného oděvu hodil do uhasínajícího krbu a mohutně postříkal azurovým
gelovým podpalovačem. Plameny se okamžitě probudily k životu.

Nakonec Osvoboditel z náprsní kapsy vytáhl lístek, na kterém už
měl předem zformulovaný krátký vzkaz, položil jej na stůl a chystal se
k odchodu.

KAPITOLA 10

Divný chlap, ten Zastrčilík. Jednu chvíli mě div nesvléká pohledem, pak
přesaltruje na ostentativní tělesný nezájem a věcný byznys. Netuším, co
si o tom myslet. Ta velkorysost zálohy, kterou bych mohla spotřebovat
snad jedině tehdy, kdybych si na víkend pronajala celý vysílač na Pra-
dědu. To nebude samo sebou, dneska se každý škube o pár korun. Kurník,
jak mě galantně vyprovázel. Jako starostlivý otec dceru do školy. Možná
chtěl mít jistotu, že fakt odjedu. Co měl vlastně za lubem? Nemám z toho
dobrý pocit. Ty jeho oči. Pichláky.

Za takových myšlenek dojedu v poklidu až k novému rondelu pod slez-
skostravskou radnicí. Tam se dám doprava a za chvíli brzdím u Řířdovy
rezidence na Bunčáku. Je tady klid. Těsně po čtrnácté hodině, v pod-
zimním inverzním nažloutlém oparu, nevidím ani nohu. Těším se, až si
u Řířdi skočím na záchod. Náhle v jasném prozření zjišťuji, že můj osobní
i pracovní život pozvolna plyne od mísy k míse. Než se někam vydám,
musím vědět, kde si po cestě budu moci odskočit, kdyby na to přišlo.
Hlavně tady v Ostravě už to mám docela dobře obšlápnuté. Z fleku bych

mohla napsat třeba Breviář známých i méně známých hajzlů v centru i okrajových čtvrtích. Mělo by to jistě fenomenální úspěch. Budu nad tím muset zapřemýšlet.

Mezitím lovím v kabelce náhradní klíče od Říďova domu. Dal mi je tenkrát, když se nemohoucí s bypassem vrátil z nemocnice, abych mohla občas přijít a mrknout, jestli ještě žije. Svůj volný čas jsem si vykompenzovala neomezeným využitím jeho samočinného automatu na kávu. Pěkně jsem mu pustila žilou. A také jsem po nějakém týdnu začala Říďu hnát do nějaké aktivity. Zpočátku celé dny jenom seděl u televize a čuměl na zvířata. Neoholený, neumytý, polozdivočelý. Zpětná domestikace mě také stála spoustu nervů, ale to už k věci tak nějak patří. Hlavně že se do jisté míry zadařilo.

Vstupuji do chodby a nasávám lahodnou masovou vůni, která se rozšířila celým prostorem. Říďa kuchtil, dobré znamení. Možná zbylo sousto i pro hladovou stařenku. Slyším zvuk televize, nakouknu do haly a je mi to jasné. Ten holomek se přežral a po obědě usnul. Slyším ho, jak odfrkuje. Jdu blíž a zatřesu mu ramenem.

„Co je? Kam zmizel ten zatracený vlizelín?“ vychrlí po násilném přetržení nějakého snu a utírá si bradu, po které mu teče slina. Jestli se mu zdá o vlizelínu, tak to na tom musí být hodně špatně. „Aha, to jsi ty, Babino...“ je brzy nazpět ve skutečném světě. Posadí se s koleny hodně daleko od sebe a škrábe se střídavě na hlavě a v rozkroku. Mít delší vlasy, mohl by svou jurodivostí konkurovat Rasputinovi. Na té úžasné pohovce a ve vytahaných tepláčkách a své nejlepší košili s fleky od omáčky vypadá vlastně docela komicky.

„Vydrž, skočím si na záchod a hned jsem tady,“ odhazují na židli sáčko i kabelku a pádím vyrobit Niagaru. Slyším jenom nějaké zamručení, že mě bere na vědomí. Vracím se jako jiný člověk. Mnohem vyrovnanější.

„Teď bych si prosila něco horkého k jídlu, pak kafe a potom si poslechnu, co máš na srdci. Tak šup šup, ať to lítá,“ rázně velím a Říďa kupodivu neodmlouvá. Normálně bych si to k němu nedovolila, ale teď ho musím všemi prostředky probrat z letargie. Vlastně chci, aby i trochu vypěnil. Aby mě s mými řeči poslal do prdele. Aby to zase byl starý, neurvalý Říďa, bývalý plukovník Kareš, chlap, jakého jsem znala.

Tohle stvoření teď stojí u plotny, míchá cosi v hrnci a z tepláků na půl žerdi mu kouká podolek. Takhle kdyby ho viděli lidi z firmy, ještě více by pospíchali se založením odborové buňky. Tohle nemůžu dopustit.

„Ty, Řído, slyšel jsi někdy o Göringově chatě v Jeseníkách?“ snažím se zaměstnat jeho mysl něčím, co může zavánět dobrodružstvím. Otočí ke mně svou velkou hlavu, vypoulí oči a pokrčí rameny:

„Co já vím? Kdysi dávno. Něco. Ale podle mě to bylo jedna paní povídala...“ stojí ho celá ta věta velkou námahu. Pak následuje dlouhá odmlka, rušená jen těžkopádným škrábáním vařečky o dno velkého litinového kastrolu.

„Proč?“ konečně mu začíná lehce rozbřeskávat.

„Mám za úkol ji najít. Od samotného pana Zastrčilíka. To je ten, co chtěl prodat usedlost v Radvanicích. Víš?“ vysvětlují trpělivě.

„On to už nechce prodat?“ zajímá ho ztráta kšeftu víc než nějaký Göring. Naštěstí už je guláš horký a Říďa ho obřadně nalévá do dvou hlubokých talířů. Voní to naprosto neodolatelně.

„Ten prodej byl jenom kamufláž. Abych tam přijela. Mám ti z toho takový nějaký divný pocit,“ naberu si první sousto a všechny chuťové buňky na jazyku se mohou zbláznit slastí. Dokonalá gastronomická extáze. Taky Říďa si to užívá. Náš první společný orgasmus. A ještě ke všemu bez nutnosti výměny tělesných tekutin.

„Výborné!“ chválím a užívám si pár vteřin blaženého přežvykování, kdy nemusím nic vysvětlovat. Rohlíkem mohutně drobím na ubrus a svetřík. Říďa k tomu ještě navíc bryndá na košili. Konečně se trochu usmívá. Jsem touto prchavou chvílí dojatá.

„Tys nejedl?“ musím zjistit, odkud se bere ten jeho apetit.

„Ne. Dostal jsem chuť až teď,“ huhňá s plnou pusou měkoučkého masa a rukávem si utírá pocintanou bradu. K použití ubrousku ho dnes nemám sílu nutit. Pak zase svorně mlčíme a vypadáme, že už jsme si stokrát všechno řekli.

„Jdeš do toho?“ zažene náhle Říďův hlas kouzlo okamžiku. „Já bych se mu na to vysral, být tebou,“ dodává ten starý romantik.

„Přesně tohle jsem měla udělat,“ pípnu a je mi jasné, že jsem koza nebe-tyčná.

KAPITOLA 11

Trenér Čestmír Mitrenga stál za pultem svého zdravého baru ve fitness centru v suterénu opuštěného supermarketu na Dubině. Právě se občerstvoval sklenicí neperlivé vody z velkého barelu. Na place mu cvičili tři lidé, ale to bylo v tuhle mrtvou dobu normální. Hlavní nápor dorazí až odpoledne, kolem půl páté. Měl tedy chvíli na to, aby se potěšil svým výdělkem. Obě tašky Marks & Spencer se specifickým obsahem byly bezpečně

uzamčeny ve skřínce v šatně. Případné kontroly z rozličných úřadů, na které byl už zvyklý, se tedy nemusel obávat. Vždycky šli po kase nebo hygieně. Naposledy zaplatil dva tisíce pokuty za nedodržení standardů HACCP, ale to ho nepálilo. V chladniče měl vedle sebe svůj osobní šunkový sendvič a načatou krabici nízkotučného mléka, ze kterého dělal klientům koktejly. Podle komisičky naprosto nepřijatelné. Dnes podle svých propočtů vydělá nezdaněných osmdesát tisíc, protože navečer očekával celkem čtyři své pravidelné odběratele, kteří už se nového zboží nemohli dočkat.

Upíjel vodu a vzpomínal na doby, kdy on sám s železnou hrou začínal. Divil se, že tohle vůbec přežil. Metodou pokusu a omylu se dopracoval k takové empirii, že by prakticky okamžitě mohl zastávat funkci asistenta na endokrinologii. Však ho to také stálo hodně peněz a kus života. Bude to už dvacet let, kdy seděl na lavičce v čekárně u obvodáka a čekal na výsledky jaterních testů, které si nechal jen tak, z plezíru, udělat. I přes polstrované dveře slyšel značný údiv doktora:

„Proboha, sestři, co to tady máme! Ten člověk musí být už dávno po smrti!“

„Pane doktore, to je kulturista a sedí vedle v čekárně,“ mírnila sestra oprávněné rozhořčení lékařovo.

„Tak na ten zázrak bych se sám rád podíval,“ přisadil si Hippokratův služebník a sám otevřel dveře na chodbu. Mitrenga ho přivítal odzbrojujícím úsměvem.

„Sestři, zárný rozdíl mezi teorií a praxí – pan Čestmír Mitrenga osobně,“ uváděl tu chemickou nádobu do své ordinace jako do síně slávy. Tenkrát uměl Mitrenga udělat dřep s třemi sty kily a v benči zvládnul dvě stě deset. Byl ho pořádný kus, když se vevalil do ordinace a nechal si změřit tlak. Kupodivu jen lehce zvýšený. Lékař kroutil hlavou a za své malé vítězství pokládal, když se s Mitrengou domluvil na pravidelných půlročních kontrolách.

Další Mitrengův milník byla kritická chvíle po manipulaci s diuretiky. Tehdejší trenér mu po kontrole formy sdělil, že se má pořádně odvodnit, aby na pódiu vypadal dobře. Prý je na to nejlepší furosemid, ale jen půl tablety. Mitrenga nebyl žádný troškař. Vzal si před spaním tablety dvě. Nejenže se každou půlhodinu budil kvůli močení, ale o půl třetí v noci dostal takové křeče do všech končetin, až bolestí skučel. Z posledních sil se z lůžka doplazil do kuchyně, tam snědl lžici soli a zapil to vodou. Křeče okamžitě povolily, ale to byl poslední dílek skládanky. Už toho měl dost. Pověsil závodění na hřebík a věnoval se tréninku jiných, přičemž čerpal z vlastních bohatých zkušeností. Tenkrát prodal posledních nasyslených

dvacet krabiček Stenolonu Spofa, který se rok předtím přestal vyrábět. Přemýšlel, jak uspokojit rostoucí zájem trhu. Kde je cíl, najde se i cesta. Mitrenga se časem stal nepsaným králem obchodu s podpůrnými prostředky v regionu. Vždycky si dával pozor, komu co doporučuje, a nikdy neměl žádný problém. Dokázal rozpoznat padělky už podle vzhledu papíru krabičky nebo potisku na blistru. Před třemi lety ale narazil na zlatou žílu. Tenkrát poprvé přišla Ama a obchody dostaly nový rozměr. Zboží bylo kvalitní, výsledky brzy viditelné a zákazníci spokojení. Dneska dostal očekávaný Funambol. Novinku. Sám byl zvědav, jestli jeden druh tablet nahradí ty dosavadní, které se musejí dobře zkombinovat, aby fungovaly. Svůj vzhled a oblečení ale stále přizpůsoboval typu své klientely. Byl natolik chytrý, že v sobě potlačil potřebu předvádět se zlatými řetězy, celkovou depilací nebo drahými telefony. Vystačil si s několika vytahanými mikinami a jedněmi džínami. Svůj mimikry outfit si hýčkal, protože i díky němu působil důvěryhodněji.

Z úvah o zajímavé budoucnosti ho docela rázně vytrhla zpocená XXL slečna, která se sesunula z běhacího pásu a šla si k baru pro iontový drink s umělou příchutí malin bez cukru. Usmál se na ni, protože měl radost, jak mu život hezky plyne. Slečna, zvyklá sama sebe krutě podceňovat, hodila barvu, protože se mylně domnívala, že je konečně někomu sympatická. Nikoli. Pro Mitrengu byla pouze oficiálním, zanedbatelným zdrojem příjmu.

KAPITOLA 12

Bizoní guláš byl skvělý. Sotva se hýbu. Bez pořádného kusu masa si nedokážu představit den. Pokud existuje něco jako minulý život, tak jsem musela být ochutnávač u královského stolu. Jinak to nevidím. Říďa docela čiperně uklízí nádoby do myčky a dává nahřát dva šálky na kávu. Tak to má být. Je čas na to, aby mi vysvětlil, proč si mě tady pozval.

„Co se stalo tak důležitého, že jsi mi nemohl nic říct po telefonu?“ ptám se tak klidně, jako by mě to ani nezajímalo. Jenže zajímá. Doslova hořím zvědavostí a Říďa to ví. Však také hraje tu svou hru, kdy mě napíná k nesnesení, což nesnáším.

„Jo tohle,“ mává rukou, že se jedná o prkotinu. „Volal Karlos. V úterý máme v Médocu schůzku,“ je to z něho venku. „V poledne,“ upřesňuje naprosto zbytečně. Mi může být Karlos ukradený.

„Když volá Karlos, pokaždé jsou nějaké problémy,“ prohodím jen tak, jakoby nic. Ale nejraději bych zařvala, ať už nám dá Karlos laskavě pokoj. Že se bez jeho směřování našich životů docela dobře obejdeme. „A tys mu na to kývnul, že je to tak?“ štourám se v bolavé Říďově duši, protože vím, že na Karlose máme oba zhruba stejný názor.

„Nekývnul. On mi to jenom oznámil a zavěsil. Tak to bylo,“ zbytečně vysvětluje Říďa a nese mi titěrný šálek s náprstkem vynikající kávy.

„Takže tam vlastně nemusíš, když jsi mu to nepotvrdil,“ vyplývá mi z toho logicky. Karlos nikdy nebyl a ani není náš velící.

„Když to vidíš tak...“ pronese záhadně Říďa. „Máme spolu ještě nějaké nevyřízené účty. Za Stavariče. Nevím jak tobě, ale mi by se půlka z osmi set tisíc eur docela hodila,“ odhaluje pravý důvod, proč tam prostě půjde.

„Čím starší, tím naivnější,“ povzdechnu si na jeho adresu. „Jestli si myslíš, že z něho něco vydoluješ, tak si to klidně myslí. Ale s těma prachama samozřejmě nepočítej,“ uzavírám diskuzi na téma Karlos a jeho šedé účetnictví.

„Pojedu teď na firmu,“ otáčím list, protože zadumaný Říďa hledí před sebe a podivně strnul v čase. „Hoď se trochu do formy a vezmu tě s sebou. Musíme trochu prohnat ty naše odboráře. Při pátku. Ať mají hezký víkend, co říkáš?“ snažím se mu tok myšlenek nasměrovat na činnost, ve které je mistr. Mistr průvanu, jak ho vcelku trefně nazval Ken, náš skoro nejlepší prodejce.

„To bych se asi měl oholit, ne?“ škrábe se po bradě, z níž mu trčí prokvetlé a víceméně nechutné fousy, silně připomínající kořeny pórku.

„A taky se osprchovat a vyměnit košili,“ doplňuji seznam nezbytných procedur, zajišťující mu místo v mém autě na sedadle spolujezdce. „Tak honem, běží ti čas,“ významně pohlédnu na hodinky. Tomu Říďa rozumí. Najednou má limit. Cíl. Ožívá a rve ze sebe zničenou košili. Ještě se to pokusím v něčem odmočit a vyprat, ale moc šancí bych tomu nedávala. Raději se cudně otáčím, abych ho nepřivedla do rozpaků. Ne kvůli pupku, s tím je Říďa hodně srovnaný. Stydí se mi ukázat s jizvou přes hrudník. Kdyby to bylo z nějaké ostré akce, možná by se mi i pochlubil. Ale tohle je potupný infarkt a trojitě přemostění ucpaných cév. Tady je Říďovo slabé místo. Jeho tabu, o kterém si myslí, že nemám ani zdání. Jenže to by se musel chovat méně čitelně. Kdyby mě chtěl poznat jenom o trochu lépe, tak by zjistil, že velikost pooperační jizvy nebo bypassu pro mě není rozhodující měřítko v posouzení kvality člověka.

Neuběhne ani pět minut a mám před sebou naprosto jiné stvoření. Že by se mi z toho pohledu zjezily bradavky, to zase ne. Ale změna je příjemná a žádoucí. Říďa voní vodou po holení YSL a zapíná si fungl

novou košili. Kdo ví, odkud ji ještě vytáhl. Také tepláky zkušeně pohodil do rohu a souká se do rozměrných manšestráků. Pozorují ho zkušeným pohledem.

„To je naprosto jiná liga než ten zoufalý frustrát, kterého jsem našla na gauči,“ ocením jeho úsilí.

„Že?“ samolibě se čuří. Někdy stačí fakt málo k dosažení povzbuzení. „Tak jedeme. Kde to vážne, Babino?“ přebírá otěže, což mu s úlevou přenechávám. Nic mě to nestojí a dobře se bavím.

Cestou na firmu jedu svou standardní rychlostí a stylem. Klidně, srovnaně, lehce nad hranicí předpisů. Říďova proměna z kukly na motýla je dokonána. Důkazem toho je jeho památná věta, kterou pronáší kdesi u konce ulice Na Burni:

„Nevěděl jsem, že jsi takový ultradefenzivní řidič, starchy!“

Málem padám do mdlob a raději ladně vykroužím poslední utaženou zatáčku před výjezdem na pořádnou cestu, než abych komentovala jeho další potápaný výrok.

K našim kancelářím se blížíme shora, po Keltičkově ulici. Kočičí hlavy drncají, nádherná hudba. Jsem pyšná, že už dvacet roků se pereme s osudem na vlastní triko a pořád nás to baví. I Říďovi začínají jiskřit oči. Tuhle firmu ani jeden z nás nebere jako samozřejmost. Teď nás čeká vnitřní nepříjemnost s těmi odbory. Parkuji na svém místě a udílím Říďovi poslední pokyny:

„Hlavně klid. Žádné rvaní. Buď diplomat. Souhlas?“ naléhám, protože vidím, že pára pod kotlem se začíná sbírat. Říďa jen lehce zvedá obočí, že chápe, ale stejně s tím nic neudělá.

Vystupujeme z auta a periferně si všimnu hlavy, která zpoza záclony vyhlédne ven a vzápětí zmizí. Naše recepční Karla. Patrně už spouští poplach, že vedení je nablízku. Z toho je mi nanic.

Vcházíme přes chodbu k hlavní kanceláři, kde mají všichni své kóje s počítači. Je zvláštní ticho, jak předstírají pracovní vytížení, i když před chvílí dozajista klábosili o tom, co kdo bude dělat přes víkend. Atmosféra by se dala krájet.

„Bacha, už jde!“ vybafne Říďa jako třídní výlupek před příchodem vyučujícího. Pár hlav se zvedne a zazní cosi jako čus, nazdar a ahoj dohromady. „Kurva, co se děje?“ dává najevo svou nespokojenost rovnou a bez servítků. Ticho je ještě zlověstnější. Závidím Františkovi, že sedí nahoře ve svém kutlochu uprostřed serverů a diskových polí a nemusí poslouchat tenhle výlev nedílné velitelské pravomoci.

„Když se neděje nic, tak ti, kteří nemají nic společného s naším revolučním odborovým hnutím, mají padla. Ostatní zůstanou!“ halasí Říďa.

Ičaři vypínají počítače a loučí se. V přehnané srdečnosti z přání k hezkému víkendů se zrcadlí napětí, jak to celé dopadne. Po pár minutách zůstává jen holá buňka. Říďa se obrací na Karlu:

„Podej mi pracovní smlouvy,“ natahuje ruku a už teď má obrovskou převahu. Přece jen, dvacet roků zkušeností navíc je znát. Listuje smlouvami a nepotřebuje brýle, i když na to pořádně nevidí. Všechno tvořil. Každé písmenko prověřil u právníka. Smlouvy jsou košer a všichni to víme.

„Máte málo peněz? Tady stojí, že firma zaručuje průměrnou měsíční mzdu v ČR,“ drbe se ve vlasech, jako by si všechno udiveně říkal jenom tak, pro sebe. Nikdo ani nedutá. Ani já nemám chuť nějak do toho vstupovat. „Máte málo volna? Pět týdnů dovolené nestačí? Kurva, co já bych za to dal,“ povzdychne a zase mu nikdo nemůže nic namítnout. Naposledy byl před dvěma lety deset dní na Mallorce. Jinak až do svého kolapsu věnoval firmě každý pracovní den. „Chybí vám tady něco?“ ukáže na vybavené kanceláře s kuchyňkou a velkým automatem na espresso. „Mrznete? Musíte pracovat ve světle svíček? Že ne? Tak já vám povím, co vám chybí. Dlouhý bič a malý dvorek. Banda rozežranců jste!“ pleskne svou medvědí tlapou o stůl, až to zaduní. Nejsem jediná, kdo u toho zvuku poskočil. Všechno je perfektně načasované. Nic není uspěcháno ani promeškáno. Pan plukovník Kareš je nazpět ve své nejlepší formě. Na několika tvářích vidím dokonce úlevu. Možná fakt měli obavy z rozpadu firmy a nikdo se nezeptal. Příliš liberální přístup, jako měli se mnou, když se Říďa zotavoval, se ukázal jako kontraproduktivní.

„Kdo chce, ať něco řekne. Teď. Předě všema...“ nabízí Říďa prostor pro diskuzi. Je ticho. Uplyne minuta. Pak si bere slovo zase Říďa:

„Nikdo nic nemá. Takže všichni jsme spokojení?“ rozhlíží se kolem, jestli něco nepřehlédnul. „Dobrá. Uzavírám tímto jednou provždy otázku odborů na téhle firmě,“ říká tak jasně a srozumitelně, jak jen je to možné.

„Kde mám kafe?“ houkne na Karlu a ta letí jako střela, aby mu udělala jeho oblíbené trojitě ristretto. Všem se ulevilo. Někteří klopí oči a pomalu se sbírají k domovu. Bude půl páté, na pátek tak akorát. Další se trousí k Říďovi, aby se s ním pozdravili. Náhle se řeší pracovní problémy. Přání klientů, cenová politika, marketing, spotřeba firemních aut. Jedno přes druhé. Říďa je ve svém živlu. Tohle mu chybělo.

Já letím nahoru do patra, abych Františkovi poděkovala za tu vyčerpávající sondu k Zastrčilíkovi.

KAPITOLA 13

Osvoboditel ještě jednou zkontroloval všechny prostory. Naposledy zašel do koupelny. S uspokojením konstatoval, že jeho práce přinesla výsledky. Zastrčilík se právě pozvolna probíral k vědomí, což byla pro něj ta nejhorší možná varianta. Kyselinou oslepené oči bezmocně civěly kamsi do protilehlého rohu místnosti, zatímco celým tělem neovladatelně lomcovala spalující bolest. Zatím živý anatomický preparát byl naprosto bez šance. Nezbyvalo než protřpět ty nekonečné trýznivé minuty, než další nával vlny šoku zastře vědomí, patrně už navždy.

Osvoboditel vytáhl svůj mobilní telefon a celou scénu si vyfotil. Pečlivě a beze spěchu komponoval každý ze tří záběrů, aby objekt jeho zájmu byl vždy ve zlatém řezu. Když už dokonalost, tak ve všem. Dva celky a jeden detail. Otřesný portrét. Tělo ve vaně zareagovalo na přítomnost jiné osoby lehkým natočením hlavy v předpokládaném směru. Pak teprve se ozval nelidský řev, drásající ušní bubínky. Osvoboditel jen pokrčil rameny, otočil se a se svou ošoupanou koženou aktovkou odešel z místnosti. Následně za sebou zabouchl domovní dveře. Věděl, že dalším člověkem, který se tady objeví, bude Zastrčilíkova manželka. Ta si vzala v pátek volno a odletěla se dvěma kamarádkami na eurovíkend do Milána. To měl zjištěno už dříve a podle toho se zařídil. Osvoboditeli jednu chvíli probleskla myšlenka, že by chtěl vidět její reakci, až objeví nadílku v koupelně. Jenže tohle nebylo možné. Tou dobou už bude muset být zase spořádaným občanem Ostravy.

Venku, již mimo bytelně ohrazenou zahradu, klidně kráčet po asfaltové cestě mezi stromy. Ještě mu zbývalo asi sto metrů, než les ustoupí a objeví se první okolní domky. Opatrně se rozhlédl a prudce odbočil doleva. Počínající soumrak mu hrál do karet. V lesíku bylo o několik expozičních stupňů větší temno, které sotva stačilo na orientaci. Zároveň však skýtalo dobrou úroveň krytí. Poprvé se odhodlal k malinkému pousmání. Musel se pochválit za tu improvizaci s Göringem, a jak se toho ta baba chytla. Dokonale odvedl její pozornost, když si v řeči jejího těla všiml prvních náznaků, že by se jí mohlo chtít na záchod. O Göringově chatě v Jeseníkách kdysi slyšel nějaké zkazky, ale podle všeho to byly jen obvyklé konspirační bláboly, kterým odmítal věřit. Osvoboditel přesně věděl, kde se nachází. Ušel mezi křovinami a vzrostlými listnáči asi padesát metrů a nasedl na postarší horské kolo, na kterém tady přijel. Sotva viditelná stezka, vyšlapaná spíše zvířaty než lidmi, ho i se zhasnutými světly během pěti minut dovedla až k bývalému

Výzkumnému ústavu uhelnému. Dostal se na první kritický bod zpáteční cesty. Překonat Pikartskou ulici, kde občas nějaké to auto přece jen projelo. V dále uviděl dvojici světel. Podle zvuku motoru se blížilo něco většího. Přikrčil se hlouběji do křoví na pokraji cesty a počkal, až dodávka zmizí za zatáčkou. Vydýchal napětí. Zatím šlo všechno hladce, přesně podle připraveného plánu, byla by škoda něco v závěru pokazit. Proto se nabádal ke klidu a rozvaze. Cvičil si tak sebekázeň, která ho doposud nikdy nezklamala. Pozorně se rozhlédl a hlavní cestu překonal jako stín. Ladně a neslyšně, nikým nezpůsobován. Zdejší končiny znal dokonale, ještě před osmi lety byl zaměstnancem „výzkumáku“. Pracoval tady dlouhé roky jako chemický laborant, do zaměstnání dojížděl na kole, kdykoli to počasí dovolilo. Nebylo divu, že se právě teď sebejistě ponořil do stínů lesa, který se táhnul až k Michálkovicím. Byl si víceméně jist, že tady dnes nepotká nikoho. Dlouholetá zkušenost mu dala za pravdu. Po chvíli si proto dovolil rozsvítit malinkou LED baterku, upevněnou na držáku řídicích. Proužek světla plně dostačoval na opatrnou jízdu lesem. Za šest a půl minuty ho lesní stezka dovedla k Bláhově ulici. To byl záměr, protože tady neexistovalo nic jako pouliční osvětlení. Pouze pár oken z řídce roztroušených domků vydávalo mdlou záři. Cítil možnost konečně se naplno opřít do pedálů. Smogem prosycený vzduch pronikal Osvoboditeli přes nos hluboko do plic. Všechny čichové vjemy u něj spolehlivě fungovaly jako nejmocnější spouštěče paměti a vyvolávaly euforické vzpomínky na bezstarostné dětství, které prožil tady, v Michálkovicích. Jeho rodný dům kousek u hřbitova sice už dávno nestál, ale poblíž byla vždycky taková malá, zastrčená bezejmenná ulička. V ní měl Osvoboditel zaparkované své auto. Rozhrkanou Škodu Forman fialové barvy. Kufr formana byl velký tak akorát, aby se do něj vešlo kolo. Pak už stačilo jen nastartovat a bez světel dojet až k hlavní silnici, kde začínal provoz. Osvoboditel si nasadil prastarou černou hučku s širokou krepou, neboť si byl vědom, že vytvoří siluetu u ostatních řidičů zvanou „dědek v klobuku“. Tomu se všichni vyhýbají jako čert kříži, zvláště když má na staré espézetce písmena FM. Tahle značka byla ovšem kradená a měla zmást případné pozorovatele. Osvoboditel věděl, že tímto trochu riskuje, ale pravděpodobnost zastavení policejní hlídkou se v těchto končinách limitně blížila nule. Koneckonců, autem nejel nijak daleko. Jen do Koblova. Tady, na pokraji kolonie finských domků U Sokolovny, kde bydlí, mu patří jedno řadové garážové stání. V garáži za sebou pečlivě zavřel dveře a pak teprve vyměnil kradené poznávací značky za původní. Sundané značky uložil do aktovky. Doma je ukryje pod podlahou do příští akce, která

by měla být už brzy. Kolo vyndal z kufru a postavil vedle auta. Zítra si na něm vyjede po cyklostezce na Ostravici. Tentokrát ovšem už jako spořádaný uniformní cyklista. V těsném barevném dresu a s nezbytnou červenou přilbou. Jeden z mnoha, dokonale neviditelný.

KAPITOLA 14

František je jako vždy zabrán do práce. Právě se vrtá ve střevech nějakého stávkujícího notebooku a Říďova osobní bouře se ho nijak nedotýká.

„... no tak z toho zachráním akorát tak harddisk, a to jestli se bude dařit,“ povídá si sám se sebou a kroutí hlavou, jak je toto možné. „Ahoj Bo,“ vítá mě, aniž vzhledne od předmětu svého zájmu. Na Františkovi se mi mimo jiné líbí, že dokáže podle zvuku kroků na schodech rozeznat, kdo za ním jde, a šetří si tak čas. Také je mu naprosto cizí jakékoli intrikaření, pomluvy nebo šíření polopравd či domněnek. Žije ve svém logickém světě ano-ne, což mu někdy silně závidím. Sotva ho stihnu pozdravit, pípne mi na telefonu zpráva, kterou si okamžitě čtu. Píše mi Říďa: BABINO, SOTVA SE DRZIM NA NOHACH, ODVEZ ME DOMU, NEZ TU SEBOU SEKNU. Obratem odpovídám VYDRZ TRI MINUTY a vím, že to bude minimálně pět, ale ten původní odhad mnohem lépe zní.

„Františku, ty jsi génus,“ řeknu mu místo pozdravu. Organizovaná skrumáž všeho, co pro svou práci potřebuje, by klidně mohla být nazvaná entropie v praxi.

„Já vím,“ slyším odpověď. „Jenom génus dokáže ovládnout chaos,“ usmívá se a konečně ke mně zvedá své pomněnkové oči. „Proto taky pracuju tady, u vás,“ uvádí mě do rozpaků svým dalekosáhlým filozofickým přesahem. Vlastně jsem celou dobu žila v představě, že na firmě vládne řád. Budu se nad touhle překvapivou zpětnou vazbou muset zamyslet.

„Tak co pro mě máš?“ dostává se bez oslího můstku rovnou k jádru věci. Fajn.

„Díky za toho Zastrčilíka. Je to zvláštní chlap. Představovala jsem si ho úplně jinak, než jak vypadal v reálu. Choval se divně...“ pokouším se vysvětlit nevysvětlitelné. Někdo tomu říká intuice, raději ale dávám přednost pojmu instinkt. Ten mě ještě nikdy nezklamal.

„Potřebovala bych ale jednu věc,“ pomalu to ze sebe tlačím, „zjistit něco o Göringově chatě v Jeseníkách.“ František na mě soucitně hledí, proto musím vysvětlit víc.

„Ten chlap, Zastrčilík, po mně totiž chce, abych mu ji pomohla koupit. Proto si mě tam pozval...“ jdu s pravdou ven, zatímco František se hbitě přesouvá k jednomu z řady počítačů, probouzí ho ze spánku a ve vyhledávací zadá klíčová slova. Má to uděláno rychleji, než stihnu dopovědět poslední slovo.

Na obrazovce vyjede pár odkazů a nějaká fotogalerie. Obyčejná dřevěná budka na rozhraní mezi Malým a Velkým kotlem. Nic utajeného. A Göring tam podle všeho vůbec nikdy nebyl.

„Bo, já nechápu...“ pronáší věčně František a já v tuhle chvíli nechápu také. Tolik peněz jsem dostala, abych našla něco, co si lze vyhledat zadarmo a za zlomek vteřiny? Jak by se všechno vyvíjelo, kdybych tam v Radvanicích vytáhla svůj telefon a vyhledání na síti si provedla sama? Pořád si nemůžu zvyknout, že všechny základní informace mám nyní kdykoli po ruce, stačí mít nabitou baterku a trochu slušný signál. Sakra.

„Tady s tebou někdo hezky vykýval, Bo,“ uzavírá František lakonicky celou záležitost a zase si hledí své práce. Připadám si náhle jako stará, neschopná baba, zralá akorát tak na pobyt v reminiscenční místnosti domova pro seniory. Taková potupa.

„No tak dík,“ schlíple odcházím, hluboce otřesena ve svém sebehodnocení.

Dole Říďa už mele z posledního. Snaží se usmívat, ale na očích mu vidím němou prosbu, abychom už vypadli. Svůj úkol ale splnil dokonale. S přáním hezkého víkendu se loučíme se všemi našimi zaměstnanci a dostává se nám podobného. Krize je snad zažehnána.

Říďa sebou žuchne do sedadla, až se mondeo povážlivě otřeše. Teprve až máme zavřené dveře, hlasitě vydechne.

„Babino, ještě jedno takové odpoledne, a jsem hore kopytama,“ přiznává svůj stav a poplácá mě po koleni. To má být výraz díky, že jsem ho v tom nenechala.

„Však se dáš přes víkend trochu do formy a v pondělí musíš být zase tím dobrým hercem jako dneska,“ chlácholím ho a jemně mu odsouvám ruku. Nějak zapomněl, že už přes dvacet roků jsme jenom dobří přátelé. Protože tohle už nepřipomíná akt věčné náklonnosti, ale zoufalé volání o pomoc. Jestli ten starý tvrďák během toho půlroku nějak nevyměkl. Ale co, má na to právo.

„Víš, že Göringova chata není nic tajného?“ odpoutávám mu pozornost od sebe sama. „František to našel na webu a já si teď připadám jako kreten,“ také se mu svěřuji a konečně se rozjždím.

„Stáří je sviňa, že?“ zachechtá se, až se mu udělají vějířky vrásek kolem očí. Je rád, že v tom není sám. Pak ale zvažní. „Bo, co ty prachy? To je najednou hodně divné. Proč jsi je vlastně dostala?“

Krčím rameny, protože nevím.

„Nechceš se se mnou projet do Radvanic? Třeba se to nějak vysvětlí,“ jsem najednou pevně rozhodnuta přijít tomu na kloub. Koutkem oka vidím, jak příkyvuje, a tak namísto doprava k Bunčáku obracím nalevo. Po Českoobratrské dolů, kolem Bazalů. Sjíždím na Bohumínskou a pak v houstnoucím pátečním provozu se sunu k odbočce na Slezskou a Radvanice. Mezitím se nadobro setmělo. Přepadá mě bezdůvodná myšlenka, že den umírá. Ovšem s tímhle se Řídovi nesvěřuji.

KAPITOLA 15

Čestmír Mitrenga měl plné ruce práce. Jeho „Fitness Epicentrum Dubina“ praskalo ve švech, jako ostatně každý pátek v podvečer. Mladá slečna za barem, která chodila na výpomoc, dokázala naplno využít svých vypasovaných předností v obepnutém topu. Občas k tomu přidala i milý úsměv, který dávkovala velice obezřetně. Téměř všichni klienti podvědomě soutěžili o to, aby se usmála právě na ně, a snažili se působit vtipně, sečtěle nebo drsně. Jednou na ni fungovalo to, podruhé ono. Byla to tím pádem ještě větší výzva. Mitrenga si ji mazaně vybral právě kvůli tomu. Vsadil na to, že první signální soustava je pro chlapy rozhodujícím elementem, proč mu věnovat stovku za devadesát minut tortury v železech.

Dneska mu čas na place ubíhal o poznání pomaleji, protože každým okamžikem očekával prvního z odběratelů na svůj nový Funambol. Běžné dopomoci na dřepch nebo benči vykonával bez obvyklého hecování svěřenců k vyššímu výkonu. V hlavě mu vířily návrhy variant steroidových cyklů. Podle všeho potrvá tak minimálně dva roky, než se Funambol objeví na seznamu zakázaných látek. Vždy o krok napřed, to se mu líbilo.

„Nazdar, obludo,“ vytrhnul ho z úvah hlas, který celou dobu očekával. První odběratel je tady.

„Tak co, máš to?“ nemohl se dočkat nevysoký poďobaný blondák s krátkým nohama, mastnou pletí a těkavým pohledem. Mitrenga si jako správný profesionál v oboru zachoval odstup.

„A zouvat se tady bude kdo?“ plácnul blondáka přátelsky po rameni na znamení, že udělal vtip. Potom si přitukli kotníky sevřených pěstí. Do tohoto nevinného pozdravu se promítnul jak náznak tvrdosti osobnosti, tak i jater.

„Půjdeme dozadu, tady ti gynekomasti můžou klidně počkat,“ neváhal si spiklenecky přisadit na adresu cvičenců, kteří tvrdošíjně odmítali jeho zasvěcené rady a šli vlastní – stejně špatnou – cestou. Poďobaný dobře rozuměl Mitrengovu newspeaku. Také měl jeden čas po dlouhodobě vysokých dávkách injekčních esterů testosteronu, které si ordinoval sám, citlivé a zvětšené bradavky. Naštěstí brzy potkal Mitrengu, který mu sice poradil vyhnat čerta ďáblem, nicméně problém jako zázrakem zmizel. Sice zdaleka netušil, co je to alfa alkylace na sedmnáctém uhlíku, ale hlavně že to fungovalo.

Oba v družném hovoru procházeli chodbou k šatnám. Z tělocvičny duněla basová linka nějakého techna. Mitrenga zjistil, že tohle má na svěřence hodně příznivý vliv. V rytmu 128 úderů za minutu se podávají nejlepší výkony. I tohle byla část dlouhodobé strategie.

V šatně bylo jen pár lidí, kteří se vydýchovali po extrémní zátěži. Na tělech některých z nich byla vidět přílišná vaskularita, svědčící o vysoké intenzitě cvičení a současně použití prostředků na překonání fyziologických možností organismu. Že je za dvacet let možná dostihne infarkt, Mitrengu nijak netrápilo. Nikoho z lékařů ani nenapadne pátrat po dnes položených, spolehlivých základech. Mitrenga si toho byl dobře vědom.

Transakce s poďobancem byla dnes pro Mitrengu nejdůležitější. Během chvíle se zbavil rovnou dvou set balení a v kapse mu přistála částka, která ze tří čtvrtin pokrývala obnos zaplacený Amě. S příštím odběratelem už bude v plusu a pak ho čekají další dva. Na ty se těšil nejvíce. Představovali jeho čistý zisk.

Jakmile zboží i peníze změnilы majitele, už nebyl důvod schůzku protahovat. Poďobaný slíbil, že se staví zítra ráno a odcvičí si stehna a lýtka. Dnes už musel chvátat, aby i jemu obchod kvetl. Neměl z něj ale přímý finanční zisk. Jeho ceny byly postaveny tak, že při prodeji sto padesáti kusů pokryl náklady a padesát mu zbylo pro vlastní potřebu. Už se těšil, jak si po Novém roce udělá pořádnou kúru, která ho vynese na výkonostním žebříčku zase o kus výše.

KAPITOLA 16

„Pořád ti vrtá v hlavě ten Karlos, že?“ zeptám se Řídi, když během cesty mlčí a tváří se zadumaně.

„Hovno Karlos. V úterý jsem prodal hummera. Už se mi to auto zdálo moc profláknuté. Teď mám objednané porsche. Macan. Biturbo,“ vysvětluje novinku, o které jsem neměla ani páru. Vlastně je mi to jedno, co si Říďa dělá se svými auty. „Nějak se toho nemůžu dočkat,“ vysvětluje své pohroužení do myšlenek. Já blbá jsem si myslela, že mu opravdu v hlavě straší něco důležitějšího. Karlos nebo naše firemní odbory. Nebo jeho vlastní srdce a celý oběhový aparát. Ale ne. Pán dumá nad novým autem. Kolikpak to asi bude mít koní, přemýšlím si v duchu a nezdržím se ironického ušklíbnutí.

„Představ si, sedm set padesát koní,“ chlubí se najednou Říďa. Ten magor mi snad čte myšlenky.

„Nekecej!“ vyjede ze mě, a než se stačíme na tohle téma pohádat, brzdim u bytelné železné brány na Turgeněvově ulici. Vypínám motor, ale obrysová světla nechávám zapnutá, na což reaguje palubní jednotka hlasitým akustickým signálem. Baterka to vydrží, než nám Zastrčilík přijde otevřít. Vystupujeme ven a dech se nám sráží v chladném vzduchu do chuchvalců páry. Je tady naprostá tma, kterou řžou jen reflektory mého mondea. A pak zvláštní ticho, rušené nejasnými zvuky posunu vagonů ze vzdáleného nákladního nádraží. Jinak nic. Jdu k těžké železné brance, zvoním a čekám. Klid. Říďa dojde až ke mně.

„Tak co?“ komentuje tlumeným hlasem situaci. „Mistr asi není doma. Zazvoň ještě jednou nebo mu zavolej na telefon. Třeba si jen odskočil pro něco k večeři. Je pátek,“ významně mrkne a pohladí si břich. Bizon mu tedy nestačil. Zato já jsem nějaká přežraná ještě teď. Nedokážu si představit, že bych měla někam běžet. Raději tisknu zvonek ještě jednou.

„Počkej!“ zašeptá Říďa a položí mi svou tlapu na hřbet ruky. Oba zadržíme dech a špicujeme uši. Už to taky slyším. Jako by někdo v domě křičel. Nebo ještě lépe – řval. Tohle není zvuk z televize. Cvičené ucho pozná syrovou skutečnost od sebelépe nazvučeného snímku, vyrobeného filmovým studiem.

„Babino, zhasni světla a jdeme dovnitř,“ má Říďa situaci pod kontrolou. Než stihnu zamknout auto, stojí nahoře na zídce a podává mi ruku. Tak tohle bych od něj čekala před třiceti lety, a ne dnes. Paráda. Chytám se ho a najednou se jako hadrová panenka pomocí hydraulického ramena zvedám do výšky. Tenhle člověk že je na prahu šedesátky a po infarktu?

„Dole by to mělo být v poho, byla jsem tady dneska ještě za světla,“ rozptyluju obavy před dopadem do nějakého chroští nebo jámy. Ale není čas na další úvahy.

Skáčeme dolů, do tmy. Protože nevíme, kde je pevná zem, jistí to parakotoul. Tohle je také instinkt. Už mě mnohokrát ochránil před ošklivě

zlomeným kotníkem. Dneska to ale bylo poprvé s kabelkou přes rameno. Così v ní prasklo. Modlím se, aby to byl raději telefon než krabička s pudrem. Žaludek zatím drží, i když trochu plave.

S dopadem se díky pohybovým čidlům rozsvítí halogeny podél domu. Jsme na anglicky stríženém trávníku. Teď jenom doufám, že se z křoví vynoří zuřivé psisko a začne vehementně bránit své teritorium. Také Říďa se nahrbil a očekává atak. Nic však nepřichází.

Běžíme k domu a Říďa buší na dveře. Křik zevnitř slyšíme nyní mnohem zřetelněji, ale zdá se, že už je to z posledních sil.

„Uhni,“ dělá si Říďa prostor. Ustupuje deset kroků a rozbíhá se proti dveřím. Narazí do nich pravým ramenem silou urvaného vagonu.

„Kurva...“ zaskučí bolestí, když veřeje drží spolehlivě a náraz přežijí. Neslyšela jsem žádné zapraštění, které by naznačilo, že ještě dva nebo tři pokusy, a jsme uvnitř.

„Mrknu kolem, možná bude někde pootevřené okno,“ chrlím svůj plán a nečekám na odpověď. Obíhám dům zprava a halogeny opět poslušně svítí. Je to tady jako ve dne. Ocítám se vzadu, na protilehlé straně. Tady jsou jen dvě okna, z toho jedno s mléčným sklem. Obě zavřená. Právě tady slyším jekot nejsilněji. Jenže vyrazit loktem tabuli je nad mé síly. Vypadá to, že je tam bezpečnostní fólie. Začínám cítit tepající bolest v okovci.

„Babino, ještě si ublížíš,“ funí Říďa s těžkou zahradní židlí z teakového dřeva v pravé ruce. Drží ji vyzývavě za jednu nohu. S rozmachem antického diskobola a nasraností neúspěšného rozrážeče dveří jí mrští prosti oknu. Tentokrát hybnost a hrany těžkého předmětu vítězí. Sklo se s rachotem sype dovnitř. Slyšíme další táhlý sten. To vypadá vážně.

Říďa natahuje ruku, otevírá okno a shrnuje střepy.

„Vysadím tě, já se neprotáhnu,“ je jeho logický závěr, čímž mě moc nepotěší.

„Ani kdybys udělal skrčku?“ zkouším jeho trpělivost, ale to už jsem bez dalších řečí nahoře. Vůbec nevím, co mám očekávat. Tma je absolutní, ani moje oči mi tady nepomůžou.

„Co tam vidíš?“ nervózně se Říďa dožaduje popisu situace. Patrně si mě plete s Hubbleovým teleskopem. Jen vnímám mělký dech další bytosti a cítím pach koupelny a ještě něčeho čpavého.

„Vidím hovno,“ odseknu. „Podej mi aspoň telefon,“ natahuji ruku a ucítím Říďův Vertu s navolenou utilitou baterka.

Ledově modrý paprsek krájí temnotu. Pak narazí na úděsnou podívanou. Hlava bez kůže se otáčí ze strany na stranu a nemá ústa lapají po dechu, který vůčihledně dochází. Telefon mi v úleku padá z ruky a celý příšerný výjev je opět pohlcen tmou. Zamrzám v prostoru a čase.

Najednou se mi z toho všeho vzbouří celý oběd. Jde to ven ve formě neko-
nečné šavle.

„Někdo ho stáhnul z kůže,“ vydechnu a polykám kyselé sliny. Pak
padám dozadu, našťestí Říďovi do náruče. „Je ve vaně a ještě žije...“

„Honem, kde máš ten telefon,“ nabývá rozvahu Říďa, protože nemůže
uvěřit, že jeho mazel za čtvrt mega skončil na druhé straně mezi střepy,
a ještě k tomu poblitý.

„Prdele, Babino, nedělej si kozy,“ vzmůže se na suché konstatování při
plném dopadu holé skutečnosti, když mu ukazují, že v rukách nic nemám.

Naštěstí mám telefon já. Pokud přežil parakotoul. Přežil, ale odnesl
to prasklý displej. Utírám si rukávem koutky a vytáčím 112. Operátorce
udávám adresu a také popisuji to, co jsem viděla. Obratem volá nazpět,
ověřuje údaje a pak už nezbývá než čekat, až dorazí záchranka s hasiči
a policajty. Ujišťuji Říďu, že dovnitř mě tady tím oknem nikdo nedostane
ani heverem.

„To zas bude víkend,“ ví Říďa, co za šílený poprask za chvíli nastane.
Pak si uvědomujeme, že stojíme bez pohybu pod oknem a zase zavládl
ticho. Z koupelny nevychází už ani hlásek.

KAPITOLA 17

Osvoboditel doma prohrábnul vyhasínající kamna a postavil vodu na čaj.
Než se začala vařit, převléknul se a všechny věci naházal do pračky. Pro
praní používal průmyslový detergent na zasviněné montérky. Kampak
s těmi navoněnými gely z běžných obchodů. Ty jsou tak slabé, že by se
klidně daly i vypít, říkal si pokaždé. Tohle vnitřní mentorování teď už
i jemu začínalo jít na nervy. Nakonec si umyl ruce a propláchnul nos sla-
nou vodou. To mu vždycky pomohlo vyhnat zbytky nechutných pachů.
Takhle to praktikoval už léta, od té doby, co mu to poradil jeden spolupra-
covník na výzkumáku. Po propuštění za nadbytečnost téměř okamžitě
našel náhradní práci na blízké skládce komunálního odpadu v Hrušově,
kde se mu návyk na proplach solí hodil ještě více.

Sedě u stolu, usrkával vřelou tekutinu a upřeným pohledem spočíval na
své aktovce s nástroji. Dobře si byl vědom, že cáry stažené kůže tam jsou
také, a právě přemýšlel, jak s nimi naloží. Také se v duchu divil, že nepoci-
tuje žádné zvláštní uspokojení. To ho trochu mátl. Tak dlouho všechno
plánoval a těšil se, jak ho zalije vlna hřejivé satisfakce. Vlna nepřicházela.

Udělal něco špatně? Po chvíli usilovného přemýšlení dospěl k závěru, že tohle je teprve první krok. Proč by tedy měl pociťovat radost? Ano, tím to je. Osvoboditel se vždy pídil po důvodu, a teď ho měl. Jak uklidňující. Radost a euforie vlastně přijde s posledním vykonaným osvobozením.

Rozhlédl se po svém spartánsky zařízeném bytě. Žádná předsíň, zvenku se vstupovalo rovnou do kuchyně. Hned naproti dveřím stál rozvrzaný otoman s vytahanou drátěnkou a dvě židle. Stůl chyběl, nebylo ho zapotřebí. V bytě také scházela koupelna, zato bytelný vincek na uhlí a dřevo trůnil na čestném místě v rohu, obitým azbestovými deskami. Strohost obydlí podtrhoval samostatně stojící kuchyňský dřez, vedle kterého byla pračka a středně velká, litinová vana, toho času zakrytá dřevotřískovou deskou. Hrubou desku Osvoboditel zamaskoval letitým vikslajvantem s potiskem šípkových květů. Umělému přehozu se časem zkroutily rohy směrem nahoru a vypadal tak ještě ubozeji. Všechno to sloužilo jako koupelnová skříňka a úložný prostor neexistující kuchyňské linky dohromady. Takhle vedle sebe stály neumyté hrnečky, pár kastrolů a jeden univerzální talíř na snídani, oběd i večeři s ojezeným hliníkovým příborem. Intimní zónu nádobí nepokrytě rušila upatlaná sklenička s několika rozježenými kartáčky na zuby a lacinou zubní pastou. Také v ní vězel hřeben, ze kterého schlíple viselo pár vlasů, a holicí strojek na vyměnitelné žiletky. Tuba s holicím krémem chyběla, protože Osvoboditel tu starou vypotřeboval a novou si ještě nestihl koupit. Úplně na kraji stál dvouplotýnkový vaříč, pečlivě udržovaný. Vyleštěný do zrcadlového lesku.

Jediný další větší pokoj byl hned vedle a tam Osvoboditel spal, odpočíval a tvořil. Dokázal žít bez rádia a televize, pouze se svými knihami a odbornými časopisy, které si nechával posílat. Jediná skříň vedle vzorně ustlaného jednolůžka by zdánlivě mohla ukrývat oblečení, ale byly v ní náhradní součástky na auto a kolo. Veškeré oblečení bylo buď v pračce, nebo rozvěšené na dvou židlích.

Takhle Osvoboditel žil. Zvyknul si na minimum komfortu se záchodem venku, až si občas lebedil, jak útulné prostředí si vybudoval. Vlastně ani nic nepotřeboval. Byl na světě naprosto sám. Z jeho rodiny už všichni zemřeli a se vzdálenými příbuznými se nestýkal. Žena mu utekla s jedním ostravským taxikářem před mnoha lety a syn... Jediný syn se v osmdesátce zabil v autě, ještě to nebude ani rok. Pochopil, že jeho život se ocitnul ve slepé vývojové větvi, a obrátil veškerý smutek do sebe. Navenek se tvářil stejně nečitelně jako jindy, protože už tehdy měl před sebou jasný cíl s rozpracovanými kroky, z nichž ten první dnes učinil.

V poklidu dopil čaj a neumytý hrnek odložil na improvizovanou linku na vaně. Vlastně si ani nepamatoval, kdy ji naposledy použil. Sprchuje